

Història del motor de La Bordeta
**Can Batlló: més de 30
anys en punt mort**

A FONS PÀGINES 1 a 3

Marta Tafalla
**"La nostra societat
explota els animals"**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N213

26 de gener de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Felip Puig, el conseller del 3%, amenaça els moviments socials

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-5

L'actual titular del Departament d'Interior va ser assenyalat per Pasqual Maragall l'any 2003 com la mà negra que controlava el finançament il·legal de CiU

OKUPEM LES ONES

**Les imatges
inèdites del
palau okupat**

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINA 4

Tot i l'intent de destruir totes les proves del desallotjament de 418 persones al Palau del Cinema -els agents van arribar a sumergir càmeres de vídeo a l'interior de cubells d'aigua-, algunes targetes de memòria van poder burlar els controls.

Una sentència obliga els CIE a dignificar el règim de visites

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Un magistrat de Madrid assenyalava quatre punts principals com a elements reiterats d'incompliment de la llei de visites als CIE. El primer, que les ONG apareixen sotmeses a un règim de visites estricte i limitat a les tar-

des, tot i que les seves representants tenen potestat per visitar els centres amb total llibertat segons la llei d'estrangeria del desembre de 2009. A més, segons els afectats, els membres d'aquestes organitzacions tenen les visites limitades a un sol intern cada vegada que hi van.

Els feixistes posen un peu a Salt per esgarrapar vots racistes

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

La manifestació del dissabte 22 va transcórrer en silenci i amb tranquil·litat tot i l'intent d'apropiació de grupuscles ultradretans.

Tunísia: el carrer imposa un nou govern

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

Una història d'amor i odi: la Navy a Barcelona

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, estirant del fil

BARCELONA • IDENTIFICACIÓ DE 418 PERSONES DURANT LA PROTESTA UNITÀRIA CONTRA LA RETALLADA DE LES PENSIONS

Puig anuncia “la fi de la impunitat” mentre el govern blindava CDC al ‘cas Palau’

Els fitxers ideològics, les irregularitats jurídiques i legals i la criminalització de la dissidència són l'estrena repressiva del nou conseller d'Interior durant les protestes per la reforma de les pensions

LLIBERT CLUA

La fotografia recull una imatge que no és nova, amb agents de paisà que porten la cara tapada i que intimiden les persones que es manifesten a cara descoberta

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Les càrregues, el desallotjament i la identificació en massa de les 418 manifestants que participaven d'una assemblea a la Casa de la Vaga el dissabte 22 de gener, després de la manifestació contra la retallada de les pensions, han estat rebatejades per Felip Puig com “la fi de la impunitat”. L'endemà, el 23 de gener, des de Puig-Reig (Berguedà), el nou titular d'Interior va afirmar, categòric: “Que ningú es pensi que les ocupacions de propietats privades o alterar l'ordre públic pot ser el paisatge habitual de Barcelona i Catalunya”. No va fer cap referència a d'altres impunitats reals, tot i que, només 72 hores abans, el nou govern convergent de la Generalitat havia remès un escrit als jutjats on sol·licitava la no imputació d'Àngel Colom i de Daniel Osàcar, tresorer de CDC fins el novembre passat. Tots dos dirigents convergents estan implicats directament –segons els informes emesos per l'Agència Tributària– en el frau massiu del Palau de la Música Catalana. En el cas d'Osàcar, els informes de la hisenda pública revelaríen el cobrament de comissions

per part de CDC a canvi de l'adjudicació d'obra pública a Ferrovial: la Ciutat de la Justícia i la L9 del metro, entre d'altres, unes adjudicacions que signava el propi Felip Puig des del Departament de Política Territorial i Obres Públiques ara fa vuit anys.

Interior demostra l'existència de fitxers ideològics il·legals i afirma que “126 identificats són antisistema, 39 independentistes i tretze anarquistes”

La decisió governamental de protegir impunement els seus companys de partit coincideix, contràriament, amb la decisió del jutge Juli Solaz, instructor de la triple causa per l'escàndol de corrupció protagonitzat per Fèlix Millet, d'obrir una peça separada pels indicis acreditats de finançament il·legal de CDC. Es dona la circumstància

que l'escrit de la Generalitat, adreçat al Consorci del Palau, en modifica un anterior on sí que se'n demanava la imputació. Ni l'Ajuntament ni la Diputació de Barcelona –que en formen part– han estat informats d'aquest canvi de posicionament.

Sense ordre judicial

Respecte el desallotjament de l'antic Palau del Cinema, Puig va informar que s'havia produït de forma “impecable” –malgrat les nombroses persones ferides– i amb “discreció”: sense ordre judicial, amb 40 furgons policials, 350 agents antidisturbis sense número de placa –tot i que és obligatori des de 2009– i desenes de grups d'agents de paisà, majoritàriament amb la cara coberta. Només davant el cinema okupat, aquesta discreció es va concretar en disset furgons policials, que van tallar la Via Laietana des de les 8 del vespre fins a les tres de la matinada. El dispositiu del Camp Nou, un cop finalitzat el partit del Barça, també es va afegir al desplegament que va ocupar el centre de la ciutat.

El conseller va aprofitar les declaracions a la premsa per agrair la “bona col·laboració amb l'estament judicial”. De fet, va ser

ell, personalment, qui va trucar el jutge de guàrdia d'incidències José Antonio Cruz de Pablo –el número 32, la nit del 22 de gener– per imposar la seva tesi repressiva. I és que el Departament d'Interior va recórrer a la trampa de presentar l'ocupació com un fals delictes flagrant acabat de cometre. L'operació, comandada per l'intendent Antoni Antolín, va ometre deliberadament que l'ocupació s'havia consumat el

Felip Puig és el protagonista polític central del concorregut 3% etzibat per l'expresident Maragall el 2005

18 de gener, cinc dies abans. Van trucar la família Balanyà, propietària d'uns cinemes buits des de fa vuit anys (i que, des d'aleshores, llueixen el cartell de *Propera reforma*) i –tot fet a mida policial– van executar el desallotjament per un delictes flagrant inexistent. En

aquest sentit, una carta oberta de l'Assemblea de Barcelona adreçada al conseller li recorda que “els desallotjaments d'immobles ocupats els decideixen els jutges i no el govern”. Cal afegir que els intents reiterats d'advocades i delegades sindicals per obrir vies de diàleg, fins i tot als nivells més elevats, van ser endebades. El jutge de guàrdia tampoc no va atendre raons. Els advocats i advocades estudien emprendre possibles mesures judicials per la vulneració del dret de la defensa i de la tutela judicial efectiva, ja que les 418 manifestants no han comès cap delictes.

Fitxers il·legals, un cop més

L'estrena de Felip Puig com a conseller ha anat acompanyada, també, d'una nova mostra de l'existència i l'ús de fitxers il·legals per part dels Mossos d'Esquadra. Bases de dades on es controla i es processa l'adscripció ideològica de la ciutadania crítica. Només així es pot entendre que Interior hagi fet públic que, de les 418 persones identificades, “126 són antisistema, 39 independentistes i 13 anarquistes”. Aquesta mena de fitxers –com els BDT o l'INVESTOR, exclosos de tot control de l'Agència Catalana de Protecció de Dades– ja es van fer

> La nova doctrina Puig encetada el 22 de gener: dòbermans convergents i populisme punitiu securitari. Soroll eixordador i cortina de fum perquè la foguera cremi més, més alt i ho cremi tot. “Els taurons impunes i les sardines culpables”, recordava l’advocat Jaume Asens la setmana passada, tot citant Rosa Luxemburg. L’advocat adverteix que no hi ha pas un canvi radical en la repressió contra els moviments socials, però sí en la forma de gestionar-la: més propaganda, més espectacularitat, més cridòria. Més apologia repressiva. Més profilaxi.

, estirant del fil

ALBERT GARCIA

ALBERT GARCIA

LAURA LASCORZ

AFA CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Cassolades, marxes de torxes, pedalades i accions

Ampli reguitzell d’actes previs a la vaga del 27 de gener arreu dels Països Catalans. La manifestació del 22 de gener a Barcelonava aplegar més de 4.000 persones i es van fer nombroses accions al llarg del seu recorregut. L’úl-

tima d’elles, l’okupació del Palau del Cinema, que va acabar amb 418 identificacions (fotos superiors). Entre el 18 i el 21 de gener, també es van viure concentracions, piquets i marxes de torxes a Girona (100 persones), Lleida (100

-inferior esquerra-, Reus (300), Cornellà de Llobregat (100) -inferior dreta-, Vilafranca del Penedès, Sabadell, Terrassa, Xàtiva (100), Eliana (100), Castelló, Montcada i Fiolis i Alacant (piquets a setze barris).

palesos arran de la causa judicial per la crema de fotos del rei a les comarques gironines l’any 2007. Durant la vista oral a l’Audiència Nacional, quan es denunciava l’existència d’aquesta mena de fitxers ideològics prohibits, el magistrat Vázquez Honrubia va etzibar a micròfon obert: “*¡Eso ya se lo aseguro yo!*”.

Els informes de la policia autonòmica també han volgut destacar -amb rivet xenòfob- que “el 15% dels identificats eren estrangers”, factor que Felip Puig ha definit, sense més explicació, com “un símptoma de certa voluntat d’organització i projecció”. Per justificar l’escomesa, el conseller es va referir en tot moment al precedent de l’ocupació de l’antic edifici del banc Banesto, la vigília de la vaga general del mes de setembre passat. Però va ocultar que la causa contra les dinou ocupants d’aquell edifici ha estat arxivada perquè els Mossos han estat incapaces de demostrar cap vinculació causal entre l’ocupació i els enfrontaments produïts al carrer. Per Puig, no han canviat pas les directrius policials, sinó l’aposta repressiva i “la determinació política” per procedir amb contundència. Cal recor-

dar que el desallotjament del Banesto també es va dur a terme sense cap ordre judicial; en tots dos casos, doncs, al marge de la legalitat i adulant el procediment.

El desallotjament, sense cap ordre judicial, va recórrer a la trampa de presentar l’okupació com un delictes flagrant acabat de cometre

El conseller, rere el 3%
Sentir Felip Puig parlant de la fi de la impunitat delictiva no deixa de ser un sarcasme d’hemeroteca. Felip Puig i Godes (Barcelona, 1958) -exconseller de Medi Ambient i Obres Públiques amb CiU i que va arribar a copar fins a 41 càrrecs consecutius- va ser a l’epicentre de la polèmica del 3% etzi-

bada per l’expresident Pasqual Maragall a l’arc parlamentari el 2005. La xifra feia referència al presumpte cobrament de comissions il·legals a ADIGSA -que depenia del departament controlat per Felip Puig- en un sumari que, encara avui, cinc anys després, cueja judicialment. L’estratègia dilatòria habitual, pròpia dels casos de corrupció política i orientada a forçar la prescripció dels delictes, ha aconseguit que el judici encara no s’hagi celebrat. Puig no està imputat, tot i que aleshores va concentrar totes les crítiques polítiques. A la banqueta dels acusats, hi seuran exalts càrrecs, militants de CDC i constructors. Entre ells, Ferran Falcó, home de confiança de Puig i actual tinent d’alcalde de Badalona. Segons les declaracions d’un dels constructors, algunes comissions van arribar al 20%. Un altre dels imputats, Ricardo Murga, excoordinador de seguretat de CDC durant aquella etapa, va arribar a declarar que era ell qui ingressava els xecs en un compte personal de Felip Puig; que ho feia directament a l’oficina 1.142 de la Caixa -a 25 metres de la seu d’Adigsa- i que donava els xecs al director -“Eduard”- dient-li: “Això és pel Puig”.

Per aquestes afirmacions, Puig es va querellar contra alguns d’ells. Josep Maria Penín (cosí del conseller) també està imputat a la trama i, segons la resta d’imputats, era l’encarregat dels cobraments de les comissions il·legals que finançarien CDC. El mateix dia que el TSJC va imputar els processats, uns desconeguts van robar a la seu d’ADIGSA: només se’n van endur documentació i dades informàtiques.

Mentre Puig anunciava, el 23 de gener, la seva doctrina particular contra la impunitat i criminalitzava el malestar social contra les retallades socials, no deixa de ser ben paradoxal que el portal mossosdesquadra.com, el principal fòrum del cos policial a Internet, tingués com a primera notícia el manifest contra la retallada de les pensions. Manifest promogut, precisament, per les persones que ocupaven pacíficament la Casa de la Vaga el disabte 22 de gener. Més condensatòria: als escaires d’una nit llarga i a la cantonada de la impunitat del Palau de la Música, un agent de paisà amb la cara tapada comentava a un altre: “Com es nota el canvi de govern”.

> Entre el Palau del Cinema i el Palau de la Música

Metàfora visual inapel·lable. Diumenge de matinada, a la Via Laietana. Sirenes blaves i tota l’artilleria policial per desallotjar la protesta pacífica contra la retallada de les pensions i en suport a la vaga general convocada pel 27 de gener. Entre l’intocable Palau de la Música i l’assaltat Palau del Cinema, la síntesi repressiva: estrabisme classista que només colpeja a baix i acota el cap quan mira cap a dalt. Un govern que, amb una mà, ordena un desallotjament il·legal i, amb l’altra, firma que no s’imputi CDC per comissions il·legals. Immunitat ambidextra, també.

A 30 números de l’antic cinema Princesa

Què hi fa, si Prenafeta -imputat al cas Pretòria- assisteix a la presa de possessió de Mas? Tant se val si és el pare d’Artur Mas -el mateix que li va regalar el timó amb el qual “comandà Catalunya”- qui acaba de resoldre, en silenci i amb discreció, el frau fiscal d’un mínim de 532.225 euros (altres fonts parlen de 823.262 euros i 1’7 milions d’origen dubtós) que va perpetrar el 2002 evadint part de la fortuna emparada a Liechtenstein. El pare, patró de la Fundació Hospital Plató, se n’ha sortit per prescripció a l’Audiència Nacional. El govern dels millors? Dels millors lladres, tal vegada. Coll blanc, silenci oficial i impunitat deificada. I Walter Benjamin a Barcelona: “En aquesta ciutat, pobres i rics tenen prohibit per igual dormir al carrer”. Sirenes blaves, doncs, altre cop, a la Via Laietana. A 30 números de l’antic cinema Princesa, també desallotjat il·legalment el 1996. Després de Valdecasas i havent superat quatre consellers i conselleres d’Interior -Pomés, de Gispert, Tura i Saura-, sirenes disruptives que alerten -un cop més i com sempre- que la impunitat dels sempre impunes no només no ha recomençat; senzillament, continua. D.F.

, estirant del fil

CRÒNICA • ELS MOSSOS D'ESQUADRA DESALLOTGEN LES ACTIVISTES DEL PALAU DEL CINEMA AMB AGRESSIONS I VEXACIONS

Unitat, dignitat i fermesa
contra l'autoritarisme policialNil Ribot
estirantdelil@setmanaridirecta.info

Dos quarts de nou del vespre a la Via Laietana barcelonina. Després d'una manifestació contra les retallades socials i la reforma de les pensions, l'Assemblea de Barcelona sorprèn la gent pròpia i estranya amb la visibilització sobtada de l'ocupació de l'edifici de l'antic Palau del Cinema, que estava abandonat. Minuts més tard, les persianes s'obren i es convida la gent a entrar i participar de la nova Casa de la Vaga. Inquietes i emocionades, accedim al que serà un espai per oferir alternatives al sistema que ens esclavitzava.

Un cop a dins, esclata l'eufòria col·lectiva en veure la impressionant platea del cinema, precedida per un vestíbul on encara es conserva el bar on -en temps de bonança econòmica- es venien crispetes i refrescos a les espectadores. La il·luminació encara fa més espectacular la immensitat de l'espai, dividit en quatre sectors de seients, separats per un passadís central -que creua la sala des de l'entrada fins a la pantalla- i per un segon que va d'un lateral a l'altre i talla perpendicularment -pel bell mig del pati de butaques- el primer.

“La tiren a terra i l' aixequen pel coll, l'arrosseguen dels cabells, li recargolen les orelles per forçar que s'aixequi”

Mentre la gent va prenent seient, diferents representants dels sindicats convocants de la vaga general del 27 de gener i un membre de l'Assemblea de Barcelona donen la benvinguda a les assistents, presenten els eixos que guiaran l'activitat de la Casa de la Vaga i exposen els motius que han dut a convocar l'aturada laboral. A partir d'aquell moment, el micròfon queda obert i s'inicia una assemblea que ha de servir per preparar la setmana de mobilitzacions. De sobte, algú pren la paraula i anuncia que “temporalment i per motius de seguretat, es tancarà l'accés a la Casa per esperar que els Mossos marxin”. La gent

Fotograma d'un video gravat, ocultament, per una persona que estava a l'interior del cinema

dóna suport a la decisió i l'espai es tanca.

Passada una estona, comença a créixer el nerviosisme, enmig d'informacions que apunten que, a l'exterior, s'estan produint càrregues policials per dispersar la gent que no ha pogut accedir a l'edifici. Els parlaments canvien de sentit i comencen a esdevenir crides a la calma i al suport mutu per fer front a l'aparició de la por i a la generalització de la incertesa. Ben aviat, activistes anònims comencen a informar periòdicament dels esdeveniments que es produeixen a l'exterior. L'actitud de les persones de l'interior del cinema no varia i, en tot moment, ens mantenim unides, intercalant les intervencions amb cançons revolucionàries i crides a la vaga general.

Minuts abans de les onze, s'anuncia la imminència del desallotjament i comencen les intervencions per consensuar un pla d'acció comú per afrontar la intervenció policial. Es decideix unànimement exigir que totes puguem sortir al carrer de forma pacífica i sense ser identificades. També es crea una comissió -integrada per persones voluntàries- per negociar amb els comandaments policials quan accedeixin al recinte.

A dos quarts de dotze, es materialitzen els pitjors pronòstics i els primers agents de la Brigada Mòbil irrompen a la sala per la porta situada al costat dret de la pantalla cinematogràfica. Una vegada dins,

Exterior del cinema en el moment que es va fer visible la ocupació

prop d'un centenar d'agents es reparteixen en diversos flancs: paral·lelament a la pantalla, pel lateral dret de la sala, al llarg de les portes d'accés al vestíbul i al propi hall. La comissió negociadora trasllada la decisió presa a l'assemblea als comandaments de l'operatiu al mateix temps que dues agents de paisà encaputxades enregistren l'espai i totes les assistents amb una càmera. No hi ha lloc per la negociació, els comandaments rebutgen la nostra oferta, titllen “d'impossible” l'opció que sortim d'allà sense ser identificades i ens fan xantatge amb l'oferta que, si accedim a les seves demandes, no serem denunciades.

Després que les nostres negociadores ens transmetin la decisió, totes a la una, decidim que no ens identificarem i que, si cal, hauran de

dur les quatre-centes persones a comissaria per poder-ho fer. En aquell moment, els representants sindicals prenen la paraula de nou i afirmen: “No estem cometent cap delicte, això és una assemblea preparatòria de la vaga general convocada legalment i estem exercint uns drets fonamentals emparats a la seva Constitució”. Contundent i taxativa, totes responem aquesta intervenció amb una ovació tronadora. Les posicions es mantenen inamovibles mentre els agents pugen el volum dels seus walkie-talkies per impedir que tothom escolti les intervencions de les companyes. Ens amenacen dient-nos que. Si no col·laborem, serem denunciades per resistència. “Que ens jutgin a totes!”, crida un espontani, evidenciant que -per fi- hem perdut la por.

De sobte i sense cap més paraula, les persones parapetades al sector esquerre de les butaques més properes a les portes del vestíbul comencen a ser desallotjades una per una per dos antidisturbis. En un ambient impregnat de tensió, et conviden a abandonar la sala i, si no col·labores, ja tenen excusa: t'agafen com un putxinel·li i, sense contemplacions, et treuen al vestíbul. A partir d'aquí, tot és desconcertant; només hi ha una porta oberta que no deixa entreveure pràcticament res; ningú no sap què passa un cop abandonades la platea. Comencem a fer trucades a la gent que ja és fora i ens diuen que -vulguis o no- et prenen la documentació i la duen als seus companys per identificar-te i anotar les teves dades. Mentre esperes, has de fer una cua perquè han muntat una comissaria mòbil allà on antigament feien crispetes. Una vegada completat el cicle, et criden pel teu nom, et retornen la documentació i et treuen -amb el cap ben alt- de l'edifici, creuant la Via Laietana i deixant-te a l'altra banda del cordó policial que utilitzen per allunyar les mostres de solidaritat de la gent que t'espera amb els braços oberts.

Aquest és el procés, però, de mica en mica, comencem a observar variacions. Estan cansats i acaben de començar. A la gent que no col·labora, la tiren a terra i l' aixequen pel coll, l'arrosseguen dels cabells, li recargolen les orelles per forçar que s'aixequi, l'escanyen amb la porra i fins i tot la colpegen amb brutalitat per debilitar la seva resistència. A un company, li fan un trau al front; un altre perd les ulleres i no les hi tornen, i, a una tercera, li arrenquen els cabells de tant estirar-los-hi. Un cop fora, les arraconen per intimidar-les, els fan creure que marxaran detingudes. Les agressions es barregen amb insults, mofes i amenaces. A dins, “L'Estaca” es barreja amb crits contra la impunitat; la ràbia és a flor de pell, però la gent es manté ferma i unida.

Gairebé quatre hores després de l'inici del desallotjament, l'última ocupant surt al carrer. Les coses no han sortit com preveïem, però un crit anònim que sortia de la platea mentre colpejaven les nostres companyes tenia raó: “Tranquil·les, ho estem fent molt bé, això és una victòria!”. Malgrat tot, continuem aquí. No ens han fet creure i, tot i que pensem que podran amb nosaltres, no sabem que -com deia la pancarta que penjava de la façana-, juntes ho podem tot!

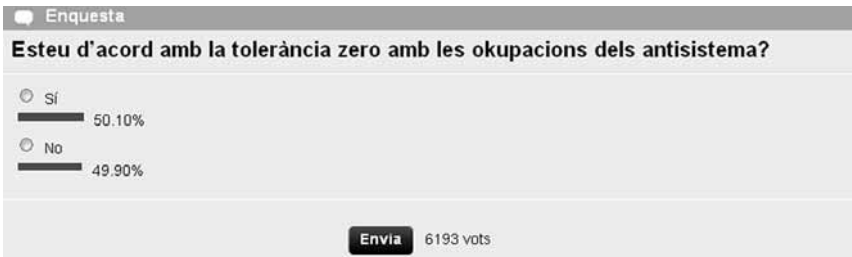
BARCELONA • DONEN PER BONA LA VERSIÓ D'INTERIOR I CITEN LA DE L'ASSEMBLEA DE BARCELONA EN UN SEGON PLA

Els mitjans ofereixen la versió oficial sobre el desallotjament de la ‘Casa de la vaga’

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

El desallotjament de la Casa de la Vaga de la Via Laietana de Barcelona –l'antic Palau del Cinema– va aixecar un gran enrenou polític i mediàtic que, com ja va passar amb el desallotjament del Banc del Descrèdit (antic Banc de Crèdit Espanyol), va tenir com a eix principal les mentides del govern i el relat no contrastat de la majoria de mitjans, que es van limitar a reproduir la versió oficial. Així doncs, les paraules del flamant conseller d'Interior Felip Puig proclamant “la fi de la impunitat dels antisistema” i els atributs “d'impecable, discret i contundent” en relació al desallotjament van ser la tònica imperant a les notícies, mentre la versió de l'Assemblea de Barcelona –el col·lectiu que va promoure l'ocupació de l'edifici– va quedar en un segon pla, quan no va ser esborrada del mapa directe.

La cobertura informativa que va fer Televisió de Catalunya és, probablement, la que il·lustra millor l'actuació general dels mitjans durant el 22 i el 23 de gener. L'equip de TV3 no va cobrir la manifestació de l'Assemblea de Barcelona i, només quan va tenir notícia del desallotjament, va enviar-hi una periodista i una càmera. Això va dur la cadena a afirmar que “un cop acabada la marxa, alguns manifestants es van acostar a la seu de Parcs i Jardins”, una afirmació falsa. Tanmateix, el més paradigmàtic és la reproducció que fan de la versió policial (que també és falsa): “El desallotjament es va fer de forma ordenada” –valoració que obvia les persones ferides i les càrregues que es van produir a l'interior de l'edifici– i “no hi va haver enfrontaments entre els manifestants i la policia”, cosa que oblidava també les càrregues que es van produir a l'exterior. El TN Migdia de l'endemà va ser tot un al·legat a l'actuació policial, que es justificava amb l'afirmació que “hores abans, l'ambient s'ha-

Aquestes dues imatges mostren el desequilibri entre els dos marcadors d'una mateixa enquesta feta a TV3

via anat escalfant” i mostrant el llançament d'un petard a la seu del Departament de Treball, o dient que “es van fer pintades i accions contra dependències municipals”, fent referència a una acció que va consistir a enganxar fulles seques. Aquí es va tornar a repetir que el desallotjament es va fer “sense incidents destacables” o “sense que hi hagi hagut enfrontaments greus”. No sabem –encara– què entén TV3 per greu o destacable. El relat de l'informatiu va constituir una crítica explícita al govern anterior –amb l'afirmació: “Felip Puig marca distàncies amb la línia del tripartit, que no va actuar contra els okupes a l'edifici del Banesto fins que es van produir incidents greus al carrer”–, però també un descrèdit a la versió de l'Assemblea de Barcelona, ja que, mentre la

versió d'Interior es donava directament per bona sense fer una cita –per exemple: “Puig no permetrà que aquests grups alterin l'ordre del país”–, la del col·lectiu assembleari era esmentada en un segon nivell i desqualificada com a part de l'àmbit dels “sindicats minoritaris”. Les informacions del TN Vespre van afegir que “l'actuació va ser molt ràpida” –tot i que aquesta es va allargar gairebé quatre hores–, van qualificar el missatge de Puig afegint que anava adreçat “als moviments anomenats antisistema que tenen Barcelona com un referent des de fa temps” –una opinió deliberada emesa per Joan Carles Peris– i van acabar amb una informació insignificant que destacava que hi havia més de 60 persones estrangeres entre les ocupants.

La línia seguida per la resta dels mitjans va ser similar: cap referència a la il·legalitat de l'operació –ja que l'edifici duia més de 24 hores ocupat i, per tant, calia una intervenció judicial– ni als incidents que es van produir per part de la policia –que va protagonitzar càrregues i agressions injustificades a l'exterior i pallisses a l'interior– ni al cost de l'operació. Com ja va passar després de la vaga general del 29 de setembre, els principals rotatius catalans (*El Periódico*, *La Vanguardia* o *ARA*) es van omplir d'adjectius pejoratius convertits en substantius –com el famós *antisistema*– o de mots que recorden el llenguatge bèl·lic, com “quarter general”. El cas més greu potser el protagonitza Antonio Baquero, citat a un article publicat el

24 de gener a *El Periódico de Catalunya*, que dóna dades sobre les característiques de les ocupants del cinema. Sobre elles, afirma que “tretze eren anarquistes, 39 independentistes i 126 antisistema”, cosa que evidencia l'existència de fitxers policials il·legals, i que “el 15% dels identificats eren estrangers, amb predomini d'anglesos, francesos i italians”. La publicació d'aquestes dades són un exemple clar del camí que van prendre força mitjans fa temps: el periodisme a base d'informacions provinents de la filtració policial, que s'assumeixen com a certes sense poder ni voler-les contrastar.

Possible manipulació a les enquestes
Un dels altres elements que podem destacar de la cobertura (des)informativa dels dies 22, 23 i 24 de gener són les enquestes que s'han fet a diversos programes de televisió i de ràdio i a les pàgines web d'alguns diaris. Un cas interessant va ser el de l'enquesta del programa *Els Matins*, on es preguntava a l'audiència: “Esteu a favor de la tolerància zero amb les ocupacions dels antisistema?”. A la versió de la web, va guanyar el no amb més d'un 70% dels vots i, a la versió de la televisió, on només compten els vots emesos per SMS, va guanyar el sí amb un 93% dels vots. Aquest va ser el resultat del qual es va fer ressò el presentador Josep Cuní. Una realitat molt curiosa, aquella en què només compten les opinions de les que poden pagar-les. Segons ha pogut saber aquest setmanari, la matinada del 25 de gener, l'enquesta de la pàgina web va rebre 2.000 vots a favor del sí, fet que va tornar a equilibrar el resultat. Tanmateix, val la pena senyalar que, a alguns espais informatius, s'ha donat veu a l'Assemblea de Barcelona. Així, el relat d'una de les parts s'ha sentit, vist i llegit a bastament a Vilaweb, Barcelona TV i l'Agència 29-S de mitjans alternatius.

—¿Qué dirás delante del pelotón? —nunca me ha gustado hablar de ello. Al igual que nunca hablo de la cárcel. No quiero obsesionarme: debes hacer lo que crees justo, sean cuales sean los riesgos—.
—¿Porque a ti, cuando te pillen, te fusilan fijo? —sonríe señalándose con el dedo. Como muchos otros barceloneses, el Meje estaba convencido de ello. Sí, irán a por mí... o a por Oriol, evidentemente—
Jann-Marc Rouillan
De Memoria (II)
El duelo de la inocencia: un día de septiembre de 1973 en Barcelona
ISBN 978-84-92559-21-3 | 192 pàgs. | 18 €
www.viruseditorial.net facebook.com/viruseditorial
c/ Aurora 23, baixos - 08001 Bcn | Tlf/Fax: 93 4413814 | virus@pangea.org

productos de la tierra
El portal de venta de productos del PPCC
www.productosdelaterra.cat

QUESONI
sonorització d'esdeveniments
667 338 594 - Toba
626 824 345 - Uri
info@quesoni.cat
www.quesoni.cat

, impressions

Albert Vendrell i Violant · Membre del Moviment de Defensa de la Terra
opinio@setmanaridirecta.info

Brossa: apunts per al 2011

No sóc un expert en l'obra de Joan Brossa. I no ho pretenc. Reconec que he tingut la sort de llegir alguns dels seus poemes i veure una part diversa de la seva obra plàstica (precisament, a la meua ciutat hi ha un *poema corpori* d'aquest autor.) I de ben segur, hi haurà moltes persones que no els agradarà, d'altres que no sempre l'entendran, i d'altres que els semblarà impressionant. Aquestes alçades comença a ser evident que aquesta nota no té com a objectiu ser una crítica artística. Ara bé, sí que pretén apuntar algunes idees clau de l'obra del poeta català.

Seria ingenu pensar que, al voltant de qualsevol tasca de creació artística, no existeix un vessant ideològic, i la poesia de Brossa no n'és pas una excepció. Per començar, el poeta sempre es va decantar per una acció d'esquerres i per això va voler que la cultura i la poesia estiguessin a l'abast del poble. I per aquesta raó, en la seva poesia sempre va intentar trobar nous llenguatges que l'acostessin a la majoria de la gent. En paraules de Maria Lluïsa Borràs: "Va tractar de sortir del llibre per cercar altres mitjans de comunicació de més gran abast, per anar més enllà de la minoria que llueix habitualment poesia."

Un element present a la seva obra és la lluita de classes

Un altre element present a la seva obra és la lluita de classes i el contingut social. Brossa va establir contacte amb el poeta brasiler i

resident a Barcelona, João Cabral de Melo (1920-1999), el qual l'introdueix en el pensament marxista, que influeix en la seva obra. Va evolucionar del neosurrealisme cap a un realisme crític com es posa de manifest al llibre *Em va fer Joan Brossa* (1950). I també resulta evident a *Des d'un got d'aigua fins al petroli* de la mateixa època. En aquest llibre, el poema *El poble restarà lliure* descriu un aixecament popular contra l'autoritat o el poema *Dura jornada* afirma "Una bala toca el setrill de l'home quotidià/ en la lluita quotidiana/ (...) L'organització del treball és inhumana".

Brossa és a la poesia, el que la Nova Cançó, a la cançó

Aquesta expressió de la lluita de classes també es posa de manifest en una entrevista a la revista *Serra d'Or* l'agost de 1975. Montserrat Roig li demana per quina Catalunya se sent més identificat i ell respon "com diu en Gimferrer, la meua obra pertany a aquesta Catalunya dels combats", en contraposició a la Catalunya *planxada i oficial*. Aquesta definició marxista i volgudament revolucionària es posa de manifest en diversos poemes, com ara *Elegia al Che* (1971) o *Oda a Marx* (1983).

Un altre dels elements centrals de l'obra de Brossa és la seva decidida catalanitat. No debades, usa sempre el català en la seva poesia i n'és un ferm defensor. I no deixa de ser menys baladí el fet que la seva obra poètica s'entronca en la

tradició patriòtica identificada amb Àngel Guimerà. "Himne" (pertanyent a *El clavell i el martell*, de 1951) i "Fua" (de *Malviatge*, de 1954) són poemes dedicats a Guimerà. El primer parteix d'un vers de l'autor de *Terra baixa*: "Humanitat, entorna't a la vida", que és l'inici d'un sonet en què Brossa espera la humanitat a desprendre's del jou dels imperialismes i a defensar el feble davant del fort. El segon

parteix d'una cita de Mestre Oleguer: "A fora els lladres", i és un crit de lluita contra l'enemic, adjectivat com a "ombra nocturnal, clerical" i que s'expressa en una llengua estranya com explica Glòria Borràs.

Un altre exemple d'aquesta visió va ser el seu suport al "Manifest de Montserrat", el qual, segons l'historiador Agustí Barrera, va ser "una condemna de la paròdia del

Procés de Burgos; s'hi demana una amnistia general de caràcter polític, l'abolició de la pena de mort, de l'exercici les llibertats democràtiques, alhora que es reclamen els drets dels pobles i nacions que formen l'Estat espanyol, incloent-hi el dret a l'autodeterminació. El Manifest de Montserrat és el document que predeterminarà els 4 punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya, del 7 de novembre de 1971."

Dins la seva obra, a més, podem observar la crítica a Espanya en diverses formes. Per exemple, al poema visual titulat *Espanya*, en què la carta del nou de copes, només en té vuit. O la seva reclamació honesta del dret d'autodeterminació, com va posar de manifest la Plataforma pel Dret de Decidir l'any 2006 amb l'obra inèdita titulada *Autodeterminació*, en què el poeta explorava amb la seva mítica A.

Per acabar, no ens podem deixar d'estar de dir que 12 anys després de la seva mort no han servit per posar Brossa i la seva obra al nivell que li pertoca. I no és menys cert que si molta de la seva obra continua inèdita és perquè en la seva tasca intel·lectual no es va voler ser conformista i no va rebre el suport del govern convergent d'aleshores. Brossa és a la poesia, el que la Nova Cançó, a la cançó. Ambdós, van posar la cultura al servei del poble per lluitar davant les opressions nacionals i socials.

Seguint el camí encetat per Brossa, aquest any 2011 hauria de servir, com ja ha apuntat Laia Terol, perquè "des de la cultura i la identitat pròpies, l'art pugui assumir el seu camí a seguir per la transformació social" (*Cal art d'ara*, article publicat a *Llibertat.cat* el 08-02-2010).

JORDI BORRÀS

Raquel Galeana Z. Moreno · Psicòloga analista
opinio@setmanaridirecta.info

Por a perdre

La gelosia juga un paper crucial en les tragèdies passionals, quan dos amants viuen la intensitat de l'emoció amorosa es creuen amb dret a posseir la persona estimada i l'acceptació de compartir-la amb altres no hi té cabuda; ens hi refereim en termes de possessió, "la meua dona", "el meu home". La majoria de les parelles tenen la idea romàntica que es rendeixen a l'exclusivitat de l'amor, no obstant, per a les persones geloses el

somni de la fidelitat absoluta, la de cos i ànima, l'amor total i etern es converteix en una preocupació obsessiva. El desig malaltís de posseir i dominar es barreja amb el dubte, la sospita i la desconfiança cap a la parella, omplint-se d'insseguretat, recel, desesperança i ràbia, exigint a les parelles que existeixin només per al seu amor o *mestressa*, sense respectar la individualitat de la persona estimada; així s'explica que davant l'amenaça, real o suposa-

El desig malaltís de posseir i dominar es barreja amb el dubte i la sospita

da, de la pèrdua de la parella a mans d'un rival, el marit gelós arribi fins a matar la dona per, tot seguit, suïcidar-se i evitar, així, la separació en vida o la unió en la

mort. Aquest foll impuls és la ironia de la gelosia. Matar en nom de l'amor.

La tragèdia d'Otel·lo ens mostra com n'és de fàcil entrar en el túnel sinistre de la gelosia; Iago, davant el profund amor que Otel·lo sent per la seva dona, intriga per trencar la confiança, manipulant la seva por a perdre-la. Iago aconsegueix fer-lo creure que el seu fals rival és millor que ell i que és "lògic" que Desdèmona se'n senti atreta; Otel·lo cau en

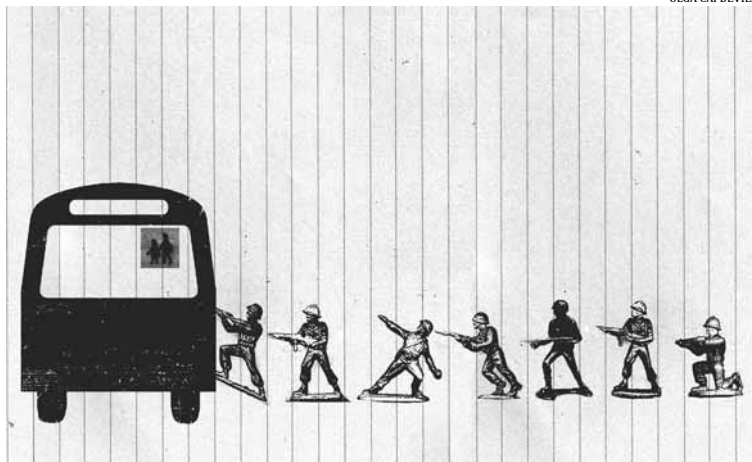
l'engany i en un impuls amorós la mata. Quan veu les mentides i la innocència de la seva dona, se suïcida, incapaç de perdonar-se i de viure sense la seva estimada.

Les persones som criatures complexes, profundament emocionals, tant que sembla que ens movem per impulsos, angioixants, covards i desconfiats, el que ens fa agressives i intolerants sempre, culpant altres de la pròpia infelicitat, de la pròpia incapacitat d'estimar de manera sana i generosa.

Jordi Calvo Rufanges • Membre del Centre Delàs d'Estudis per a la Pau de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

Militaritzar la societat com a resposta a la crisi

En plena crisi, època de retallades pressupostàries i control del dèficit, quan s'ha eliminat l'ajuda als aturats, es venen els aeroports al millor postor i es pretén enviar-nos a la jubilació dos anys més tard i, de pas, fer-nos una mica de por amb allò que no tindrem una pensió per a que anem al banc a obrir un pla de pensions, al govern espanyol no se li ha acudit altra cosa que obrir una convocatòria de subvencions per millorar la imatge de les Forces Armades. Proposen dedicar una considerable suma (amb la que més de 1.500 aturats sense altre ingrés podrien rebre la mínima prestació que ara els han tret, durant un mes) per fer cursos, seminaris, fòrums i projectes de recerca per al públic en general i per a l'àmbit escolar -a nens, a menors d'edat- sobre militarisme. La campanya Desmilitaritzem l'Educació denuncia aquest fet amb un comunicat que recentment han fet públic. A més, el govern promou el militarisme, és a dir, l'ús de les armes i la violència per aconseguir objectius polítics o econòmics, quan en els últims tres anys no s'ha obert cap convocatòria per a subvencions, el que suposa un incompliment de la Llei 27/2005 de Foment de l'Educació i la Cultura de Pau. En concret, la convocatòria d'aquesta subvenció dedica 589.300 euros a activitats directament o indirectament relacionades amb les forces armades i 56.070 euros més a estudis a favor de la pau. Però no s'equivoca, es tracta de promoure la pau a través de la lògica militar de les forces armades, no la del pacifisme i la no-violència. Burlant-se, d'aquesta manera, d'aquells pacifistes que van ajudar

OLGA CAPDEVILA

voluntàriament o no a l'arribada al poder de l'actual executiu socialista. Com afirmen des de l'esmentada campanya, una educació basada en la llibertat, la democràcia i la pau no pot promoure en els seus centres la forma d'abordar els conflictes de l'exèrcit, ja això significaria promoure la violència armada. L'ús de l'espai escolar per potenciar els valors militaristes i que millorin la imatge de les forces armades s'oposa a la construcció d'una cultura de pau i, molt probablement, és una tàctica de reclutament encoberta i potser d'alguna cosa més. Perquè sembla que això de la militarització de la societat està de moda. Sense anar més lluny tenim el cas dels controladors i de l'estat d'alarma. La militarització de l'espai aeri, de les torres de control, dels aeroports, de les sales d'espera, de les zones d'arribades, amb senyors de verd vigilant com si un atac militar amb armes de destrucció massiva s'hagués produït, ens va posar a alguns els pèls de punta. És probable que el

Govern hagi decidit prendre aquesta decisió per fer por als controladors i, de passada, que la gent veiés que davant el sofriment de tants milers de passatgers (que no minimitzo amb aquest comentari) s'estaven prenent les mesures oportunes, i tan contundent és aquest Govern que va enviar fins i tot l'exèrcit. Però aquesta inicialment precipitada militarització, ara estesa durant un mes, amaga poc més que un conflicte laboral mal resolt, no sé ben bé per culpa de qui, que s'hauria de solucionar civilitzadament, és a dir, des d'allò civil, no des d'un punt de vista militar i sense armes pel mig. Jo no sé si hagués agafat un avió controlat per algú a qui un comandament militar, amb la seva corresponent arma reglamentària, li acabés de dir que, a partir d'aquell mateix moment, en que s'havia decretat l'estat d'alarma, tots els controladors estan a les seves ordres i que qui no les compleixi no sé si l'enviaran a algun improvisat calabós en la cambra de les escombres, però el que és segur

és que se les veurà amb la justícia, però no amb la civil, sinó amb la militar.

Amb un comportament més civilitzat, no militaritzat, s'hagués pogut arribar a un resultat en què els controladors tornessin al seu treball i potser amb menys seqüeles per a una propera negociació del conflicte laboral, que encara segueix obert. Esperem que no es converteixi en costum enviar els militars al carrer així com així, sinó aquest país va semblarà l'Espanya d'altres temps. En fi, ens trobem davant de nous despropòsits d'un govern molt poc socialista, que mostra que per a militaritzar sí que hi ha recursos i que tota aquesta presa de pel de reducció del dèficit i de valoració de les economies per un tal Moody's, no és més que l'enèsima ofensiva neoliberal per carregar-se el poc que ens queda, portant-nos cap a un estat del malestar, que potser necessiti de control militar (això sí, amb molt bona imatge) perquè la gent no es rebel·li més del compte.

. EL CIGALÓ

“No hem de perdre la capacitat de decidir sobre la nostra vida”

M. Jesús ha canviat la minsa nòmina de dependenta per la incertesa de l'avenir com a treballadora autònoma. Això sí, ara fa allò que li agrada: cosir i dissenyar roba.

Lèlia Becana Velasco

Corren bons temps per als nous projectes? La crisi no és moment de muntar cap mena de negoci com tampoc ho és per canviar de feina, demanar millores laborals, quedar-se embarassada, seguir estudiant..., però bé que hem de continuar fent-ho. No hem de perdre la capacitat de decidir sobre la nostra vida. **Arribes a final de mes?** Has de canviar la mentalitat i aprendre a viure amb menys; jo ho tinc fàcil perquè sempre m'ha agra-

dat cosir amb roba recuperada, amb retalls; busco molt pels mercats d'ocasió. I saber que allò no es podrà repetir perquè mai més trobaràs aquella roba, li dóna originalitat i exclusivitat a les meves peces. **Algun truc més?** Comparteix el taller amb altres artistes, és una barreja curiosa que no sempre funciona però ferm esforços. **Són reals els ajuts a les emprenedores?** Ni de broma! Els ajuts són per a qui fa el que el sistema vol que es faci: produir, produir i produir.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Memòria popular

Gonzalo Guerrero

Avui, un altre cop, la repressió ha intentat callar la veu del poble organitzat. El nou govern de Convergència i Unió ha mostrat el seu tarannà dialogant i democràtic enviant els Mossos per tractar de silenciar la protesta social davant la retallada de drets socials del decretazo de les pensions. Un cop més s'han posat de la banda de les immobiliàries i els bancs, veritables responsables d'aquesta crisi que, com sempre, pagarem els treballadors.

El desallotjament exprés de l'assemblea de la vaga del 27 es va produir sense ordre judicial i possiblement els jutges el declarin il·legal una altra vegada massa tard, quan la policia ja farà dies que hagi segrestat, dispersat i impedit l'assemblea, recordant vells temps com la caputxinada o el desallotjament de l'assemblea de treballadors de Vitòria del 76, encara que, per sort, no hem hagut de lamentar l'assassinat de quatre treballadors com aquell cop amb en Fraga.

Tot això passava davant el bust d'en Francesc Cambó, repressor de milers de treballadors a les vagues de 1918-1919, com la de la Canadenca, i del qual molts convergents se senten fills, però que la memòria popular encara recorda com un botxí de treballadors a Montjuïc. Però no va aconseguir fer callar el moviment obrer a Catalunya.

Sembla que la reducció de drets socials haurà de venir acompanyada de la retallada de drets polítics i sindicals. Si no aixequem ara la veu, potser al final ja estarem morts/callats.

Informacions rigoreses

Jesús Hita Hidalgo
La Bisbal d'Empordà

Sobre la vaga del dia 27, la meua primera pregunta va ser per què s'havia convocat amb tan poc temps d'antelació, ja que una vaga general és una qüestió prou seriosa com per anunciar-la a corre-cuita. Però, a banda de la que m'ha donat una amiga sindicalista, no he tingut la informació necessària per formar-me la meua pròpia opinió; em fa mandra fer-me a la mar de les webs i els blogs i, per això mateix, busco a la DIRECTA respostes que em permetin tenir una visió més acurada de la realitat. Però en el darrer número, on s'anunciava la vaga a la portada, en el seu interior només s'aportaven les mateixes dades que podies trobar a Internet amb una simple cerca. De fet, al començament de la notícia llegim: “Després de setmanes de debat intern al voltant de la idoneïtat de la protesta i de la terminologia que calia emprar per convocar-la [...]”. Considero que és aquesta frase la que calia explicar amb extensió, perquè són aquests detalls els que defineixen una publicació veritablement rigorosa.

. EDITORIAL

Udalbiltza, lliure

L'Audiència Nacional va absoldre, el dijous 20, les 22 persones processades d'Udalbiltza, detingudes injustament pel jutge Garzón el llunyà 2003. Queden encreuats set anys de proscripció del municipalisme basc, de persecució de càrrecs electes escollits i de criminalització constant del compromís sociopolític d'un moviment que aplegava més 100 alcaldies i 900 regidores. La minimització de la sentència absolutòria, que ensorra tota la investigació policial i és un nou revés al jutge estrella, contrasta –un cop més– amb la maximització de l'operació policial amb titulars espectaculars de 2003. Ara, com amb l'*E-gunkaria*, tot s'ha esvaït. En un clima enrarat i de regust amarg, les detencions polítiques prossegueixen al País Basc, es deconstrueix parcialment la lògica inqui-

sitorial d'Udalbiltza i, enmig, insondable, queda la impunitat: detencions, anys de presó gratuïts, costes judicials i set anys continuats de càstig i abús implícit que res ni ningú no repararan. El 2002, aquestes operacions –d'impuls polític i lligades directament al dret penal d'enemic– van ser titllades pel *Times* com “el GAL judicial”, que condemna sense proves, que funciona a conveniència política i que té l'Audiència Nacional com a eina d'excepció. Cal recordar que el magistrat de l'anhelada absolució d'Udalbiltza és Gómez Bermúdez, que ja va condemnar injustament els 11 del Raval, en els rigors de la guerra antiterrorista que esmicola drets i llibertats, segresta veïnes i condemna sense proves. GAL judicial, doncs, que s'activa –segons les circumstàncies– quan algú ho ordena. Com amb els 11 del Raval.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

El que s'amaga sota l'estora vermella

Manel Ros
directa@setmanaridirecta.info

La setmana passada es van tornar a donar els III Premis Gaudi, organitzats per l'Acadèmia del Cinema Català. Més enllà de la polèmica que hi ha al voltant d'aquests premis, amb acusacions de compra de vots, el que no surt mai a les televisions –i molt menys durant aquesta mena de gales– són les persones que fan que realment es puguin dur a terme aquestes produccions, ja siguin pel·lícules, sèries o simplement publicitat. Aquestes persones són les tècniques audiovisuals. Són les maquilladores, càmeres i electricistes. Les persones encarregades del vestuari, del so, de fotografia, de producció (que no és produc-

ció executiva, ja que aquests són els empresaris), etc. És a dir, totes les que realment duen a la pràctica allò que el director té al cap; que fan realitat tot allò que veiem als cines o a la petita pantalla. El problema de tot això, molt desconegut per la majoria de la gent, és que, quan estem mirant una pel·lícula o una sèrie, hem de ser conscients que estem mirant un producte fet sota unes condicions laborals que no tenen res a envejar a les del segle XIX.

Sota l'estora vermella del glamur de la indústria cinematogràfica, s'hi amaguen l'incompliment diari de mesures de seguretat, la subcontractació, treballar a temperatures asfixiants a causa de la calor dels equips d'il·luminació, obligar els treballadors a facturar com a

autònoms, etc. Però això no és el pitjor. El pitjor són les jornades laborals. El pa de cada dia a les diferents produccions és l'incompliment sistemàtic de la legalitat laboral vigent. Les jornades laborals de dotze hores diàries és el més habitual i, fins i tot, en alguns casos, s'han fet jornades de divuit o 24 hores seguides treballant. Davant d'aquesta pèssima situació, molta gent ha decidit plantar cara. D'aquí va néixer el Sindicat de Tècnics Audiovisuals i Cinematogràfics de l'Estat espanyol (TACEE), un sindicat jove però amb ganes d'acabar amb tota aquesta precarietat. I és que, sota l'estora vermella de les grans gales del cinema, s'amaga molta brutícia i ja és hora que es vagi coneixent i, sobretot, ja és hora que es vagi fent net.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana tenim assemblea general. Serà el dissabte 29 i la farem al Casal Popular Sageta de Foc, a Tarragona. Ja fa força temps que intentem fer les assemblees generals descentralitzades i intentem que les diferents corresponsalies les puguin organitzar al seu territori. En aquesta línia, hem estat a Lleida, a Girona, a Sabadell i a Mataró, entre d'altres. Aquest dissabte, un dels punts estrella serà la presentació de la nova pàgina web que estem preparant amb la inestimable col·laboració del Jon, a qui encara no hem agraït prou la bona feina que està fent. Un altre punt important serà fer el balanç anual de l'any 2010, que haurà d'incloure els resultats de la fusió amb *Illacrua*, iniciada tot just fa un any.

A banda d'això, també volíem donar la benvinguda a dues noves col·laboradores dels *Quaderns d'illacrua*: l'Eduard Bagué, als *Miralls* i l'Oriol Agulló al *Bon viure*. I també a una altra d'*Expressions*, l'Anna Pujol.

Finalment, volem comentar que, el dijous 27, no cal que truqueu a la redacció perquè no hi haurà ningú, estarem fent vaga.

Fins la setmana que ve. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

GUSTAVO BEROCAN

. FE D'ERRADES

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Radas núm. 27, 08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

CC **creative commons** **LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS**
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

CC BY-NC-ND
Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciant.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs/NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – ediciodirecta@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info – il·lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez *Quaderns d'illacrua* | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen *Observatori dels mitjans* | Manu Simarro *Expressions* | Roger Palà, Estel Barbé Serra i Manel Ros *Agenda directa* | Alfonso López Rojo *La indirecta* | Oriol Andrés **FOTOGRAFIA:** Albert Garcia **IL·LUSTRACIÓ:** Eulàlia Corbella i Alba Teixidor **CORRECCIÓ I EDICIÓ:** Col·lectiu *l'asterisc* i el gitano **COMPAGINACIÓ:** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT:** Tània Miró **DIFUSIÓ:** Blai Lindström **DISTRIBUCIÓ:** R.C.P. **SUBSCRIPCIONS:** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ:** Jordi Raymond

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 25

Corresponsalies

ALT PENEDÈS: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Moció contra la immigració
a Manresa | PÀG. 10

Can Vies torna a lluitar per la
seva supervivència | PÀG. 11

Tres detencions per la Diada
de Mallorca | PÀG. 12

Contractacions irregulars a
l'Ajuntament de Molins | PG. 12

SALT · UN FEIXISTA CONEGUT DEL MUNICIPI ÉS DETINGUT PER LA CREMA DE CONTENIDORS

3.000 persones es manifesten en silenci i eviten la instrumentalització de la ultradreta

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

La manifestació, convocada per les associacions veïnals, les entitats culturals i les associacions de persones immigrades, va aplegar més de 3.000 persones, durant una marxa silenciosa sota el lema *Volem Viure a salt, en pau i bé*. El silenci que es va viure durant tota la marxa volia mostrar, també, el dol per la mort -dos dies abans- del jove saltenc que va estar tota la setmana en estat crític després de caure d'un quart pis mentre fugia de la policia. Recordem que aquest incident va ser l'espurna que va fer esclatar els episodis de ràbia que s'han viscut aquesta setmana passada als carrers de Salt i Girona.

El recorregut de la manifestació es va iniciar a la plaça dels Peixos i va finalitzar a la plaça Lluís Companys, passant pel carrer Major. Un cop al davant l'ajuntament, es va llegir el manifest unitari que presentaven les entitats convocants i les participants com "una sola veu" per exigir diverses mesures als governs local i autonòmic.

Per la realitat social i demogràfica que viu Salt, caldria crear nous models de convivència

Un servei d'ordre força important integrat per persones de diferents entitats del municipi va actuar per evitar les possibles pancartes, consignes o actituds xenòfobes i racistes per part del veïnat de Salt i també la previsible i anunciada instrumentalització de la mobilització

per part d'organitzacions feixistes i ultradretanes, tal com s'havia pogut detectar a través de diferents fòrums i xarxes d'Internet.

Catorze militants del partit nazi MSR demanen davant l'Ajuntament l'expulsió de les persones migrants

Finalment, la manifestació va transcórrer amb força normalitat. Un cop desconvocada la mobilització, catorze militants de l'organització ultradretana MSR van romandre davant l'ajuntament amb una pancarta que demanava l'expulsió de les persones migrants, però van acabar marxant després de ser increpats per algunes persones. Darrerament, aquest partit ha anat apareixent a l'escena pública gironina, a poblacions com Palafrugell i Salt, amb la intenció d'aprofitar aquests conflictes per fer propaganda de les seves tesis xenòfobes. Entre les catorze persones que van protagonitzar la concentració, hi havia Agustí Pagès -cap de llista de l'MSR per Girona- i Sergio Torres -alcaldable per l'MSR a Palafrugell. En relació a la instrumentalització del conflicte per part de l'extrema dreta, la nit del dimecres 19 de gener, es va produir la detenció de Francisco Arboleas Rosa, un veí de Salt vinculat a organitzacions d'extrema dreta i amb diversos antecedents per robatoris, agressions i violència de gènere. Arboleas va ser detingut després que diversos testimonis presenciessin com calava foc a uns contenidors.

Manifestació celebrada el 22 de gener a Salt

> Parlem amb Bacari Sane, ciutadà de Salt i membre de l'Associació Oudidial per l'Ajuda Social

“Aquests fets, no han estat més que una repetició de conflictes anteriors d'aquí i d'altres indrets. Sota el meu punt de vista, ens trobem davant d'un problema d'incivisme i/o vandalisme; és evident que no hi ha una relació directa i necessària amb el fenomen de la immigració. Després podem parlar i analitzar per què es produeixen aquests actes vandàlics o incívics, però, per començar, s'ha de trencar amb la relació tendenciosa entre immigració i delinqüència. Ens hem trobat que hi ha

gent individual i representants d'alguna associació que han volgut aprofitar aquesta situació per relacionar un cop més delinqüència i immigració. Penso que, darrere d'això, hi ha interessos polítics i no es casualitat que les eleccions municipals estiguin tan a prop. La solució davant aquest tipus de situacions passa per trobar espais per aquest jove, perquè es puguin desenvolupar com a persones, més enllà de les opcions que ofereix la vida de carrer. D'altra banda, penso que, per la realitat social i demo-

gràfica que viu Salt, caldria crear nous models de convivència. Hi ha moltes cultures convivint en una mateixa població i això canvia el model de convivència anterior; per tant, l'opció més assenyalada és fer coses juntes, co-èixer-nos, col·laborar entre les diferents cultures... Si no ho fem així, continuarem veient-nos com a estranys i desconeguts i ens malhiarem dels altres. A la nostra associació, fa temps que col·laborem dins la vida associativa del poble i penso que és la manera”.

, així està el pati

MANRESA • REPRESSIÓ

El consistori proposa mesures per dificultar l'obtenció de la residència arran d'una moció del PP

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

El consistori manresà sol·licitarà al govern espanyol que els ajuntaments puguin emetre un informe negatiu als documents d'arrelament en cas d'infraccions administratives amb l'objectiu de provocar la denegació del permís de residència. Aquesta proposició és una esmena a la moció feta pel PP al ple municipal del 17 de gener, que plantejava que les faltes administratives constessin a l'informe d'arrelament i a l'expedient de reagrupament. Finalment, CiU, PSC i ERC van esmenar la moció i es va aprovar la proposta d'incorporar la inclusió dels informes negatius als documents d'arrelament al nou reglament de la llei d'estrangeria. Cal recordar que els informes d'arrelament són emesos pels serveis socials municipals a petició de les sol·licitants i que inclouen l'empadronament, el temps de permanència i dades sobre l'escolarització o les habilitats laborals, entre altres coses. Aquests documents, juntament amb una oferta laboral, són presentats a la subdelegació del govern per poder adquirir el permís de residència. Segons el document aprovat, l'informe negatiu es farà quan la persona sol·licitant "hagi afectat de forma greu la convivència ciutadana", però no especifica la consideració de "falta greu", un significat que deixa en l'ambigüitat. Així doncs, es podrien considerar greus les infraccions d'ordenances municipals com estendre roba al balcó de la façana o no fer la separació de reciclatge correctament, entre altres normatives de convivència.

La proposta va ser rebutjada pels grup municipals CUP, ICV i PxC. Aquest últim partit, però, va votar contra la moció perquè la trobava poc contundent i creia que no acabaria amb el col·lectiu papers per tothom.

Per altra banda, la CUP ha declarat que aquesta proposta "fa el joc a la xenofòbia" i creu que comportarà un doble raser a l'hora d'aplicar les ordenances municipals, ja que "per alguna gent, comportaria només una multa i, per una altra, podria arribar a representar l'expulsió del país". La proposició es traslladarà a les administracions estatals, a la Federació Espanyola de Municipis i Províncies i a les Associacions Municipalistes de Catalunya.

MADRID • LA RESOLUCIÓ OBLIGA A APLICAR LA NORMATIVA SOBRE LES VISITES D'ONG I FAMILIARS

Una sentència contra el règim dels CIE

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

Una sentència judicial del 13 de gener obliga el Centre d'Internament per a Estrangers (CIE) d'Aluche, a Madrid, a aplicar la normativa sobre el règim de visites d'ONG i familiars, que ha estat incomplert reiteradament, segons han denunciat les organitzacions SOS Racisme, Pueblos Unidos i

Ferrocarril Clandestino. El magistrat Ramiro García de Dios Ferreiro, del jutjat d'instrucció número 6 de Madrid, ha fet fins a tres visites al centre, l'última el 28 de desembre. Després d'entrevistar-se amb les diferents parts, ha constatat "les dificultats, tant de les ONG com dels interns, per poder contactar entre elles i rebre o fer les visites" que marca la llei, incompleta per la direcció del centre.

Arran de les seves visites al centre i les diverses entrevistes amb interns, responsables de les ONG encarregades de la seva defensa i el mateix personal del CIE de Madrid, el jutge va constatar l'existència de "dificultats de diferent índole". García de Dios Ferreiro, en funcions de jutge de control d'aquest centre, recorda que els centres per persones estrangeres "no tenen ni poden tenir un caràcter o règim penitenciari", com

han denunciat en reiterades ocasions les ONG defensores de les migrants. El magistrat assenyalava quatre punts principals que demostraven l'incompliment reiterat de la llei. El primer, que les ONG apareixen sotmeses a un règim de visites estrictes i limitat a les tardes, tot i que, segons la llei d'estrangeria del desembre de 2009, les seves representants tenen la potestat de visitar els centres amb total llibertat. A més, segons els afectats, en aquestes visites, les persones de les ONG tenen les visites limitades a un sol intern cada vegada. També que aquests han de fer llarguissimes cues per poder accedir a les persones internades, mentre que l'espera es fa en "espais realment indignes", situació que es repeteix en el cas de les famílies i amistos dels immigrants privats de llibertat. El jutge va poder comprovar in situ l'incompliment reiterat de la llei per part de les responsables quan el mateix cap de Seguretat li va

> Mig centenar de persones tancades al CIE de Sapadors denuncien maltractaments

Concentració davant la delegació del govern espanyol al País Valencià en solidaritat amb les persones tancades al centre

Han perdut la por i, finalment, han decidit parlar. Desenes d'immigrants tancats al Centre d'Internament per a Estrangers (CIE) de Sapadors, a València, han signat una carta col·lectiva on denuncien els maltractaments, la vulneració de drets, les males condicions de vida i els càstigs als quals es veuen sotmesos en cas de protesta. Els fets que han fet vessar el got van succeir la passada nit de Nadal, quan un dels presos va tenir problemes amb alguns policies pel fet d'insistir a quedar-se en una zona on no el molestés el fum del tabac en contra de la voluntat dels agents. Arran de les protestes d'altres interns pel tracte que rebia el pres, el CIE va ser intervingut per la unitat anti-disturbis, que va colpejar un nombre indeterminat de reclusos. Dos d'ells, B.P (bolivià) i C.G. (colombià) van haver de ser traslladats a l'hospital a causa de les ferides. Això no va impedir, però, que C.G. tornés a ser apallissat abans de tornar al centre. La denúncia interposada -que ha rebut el suport de nou advocats i

advocades en representació de les entitats que integren la Campanya pel Tancament dels CIE- va més enllà i insisteix a demanar una millora de les condicions de vida bàsiques, com poder anar al bany a la nit, assistència mèdica adequada o accés als serveis de traducció. També es demana la fi dels maltractaments, les agressions -que asseguren que són habituals- i els càstigs col·lectius com el que es va produir a principis de desembre, quan, arran de l'inici d'una vaga de fam per protestar per aquesta situació, van ser obligats a sortir al pati i a estar-s'hi amb els braços alçats sota la pluja durant una hora i mitja.

"Ens tanquen a la cel·la durant deu hores i ens veiem obligats a pixar dins d'ampolles o al mateix lavabo on després ens rentem la cara i les dents i, encara que l'estigüis morint, ningú no vindrà mai a obrir la porta durant la nit", explica un senegalès que es presenta sota el nom figurat d'Ahmed i que va patir els fets de Nadal. "Aquella va ser, per nosaltres, la Nit Dolenta", asse-

gura. Ahmed ha estat testimoni d'almenys dues pallisses, una d'elles contra un algerià que "va decidir anar al bany sense el permís d'un policia". El preu elevat de les ampolles d'aigua i de les targetes telefòniques -que sospiten que obeeix a una xarxa de corrupció policial- és un altre punt de queixa. "No tots els policies són dolents -detalla Ahmed-, però quan vénen els dolents, els bons mai no apareixen".

Aquesta denúncia és un fet de gran importància perquè, fins ara, mai no s'havia aconseguit que tants reclusos testifiquessin de forma col·lectiva sobre uns fets i una situació que fa mesos que es denuncia. "Quan un intern rep un abús molt greu, la seva expulsió s'accelera", explica Salva Lacruz, responsable de CIE de la Comissió Espanyola d'Atenció als Refugiats del País Valencià. De fet, els dos llatinoamericans agredits la nit de Nadal ja han estat repatriats. Així doncs, la convicció que Lacruz va explicar fa poques setmanes a la Directa, ara s'ha vist reforçada. JOAN CANELA I BARRULL

L'informe negatiu es farà quan la persona sol·licitant "hagi afectat de forma greu la convivència"

dir que els locutors de visites estaven pràcticament buits perquè "els matins estaven reservats a les visites dels advocats", una norma inexistente aplicada pel centre. El jutge recorda que les úniques limitacions a les quals estan sotmeses les internes són les de la pròpia mobilitat, però no poden estar privades de cap altra llibertat. Malauradament, la realitat és que els centres per estrangeres -no només a l'Estat espanyol, sinó a tot el continent europeu- són presons per a gent en situació de desemparament. Els estats europeus apliquen lleis diferents per cada persona en funció del seu origen. És a dir, lleis de matriu racista. Tot i això, les tres organitzacions s'han declarat satisfetes amb la sentència: "Ho celebrem i li donem suport plenament". D'altra banda, el jutjat de vigilància del CIE de Sapadors, a València, a admès a tràmit una denúncia per tortures i ha obert una investigació. La demanda va ser interposada el 19 de gener per la Campanya por el Cierre de los Centros de Internamiento para Extranjeros per mostrar el seu rebuig a aquest centre, famós per les condicions infrahumanes en què hi subsisteixen els interns, tant a nivell material com del tracte que reben per part del personal treballador.

, així està el pati

BARCELONA · EL COL·LECTIU SANTSENC TORNA A LLUITAR CONTRA ELS INTERESSOS POLÍTICS PROCLIUS AL SEU DESALLOTJAMENT

El projecte urbanístic de l'Ajuntament no afecta el CSA Can Vies de Sants

Francesc Camps
redaccio@setmanaridirecta.info

Les noves informacions aparegudes permeten afirmar que no hi ha cap mena de projecte urbanístic que afecti la finca. Tot i això, TMB continua endavant amb el procés legal. El 29 de gener, una manifestació de suport recorrerà els carrers de Sants.

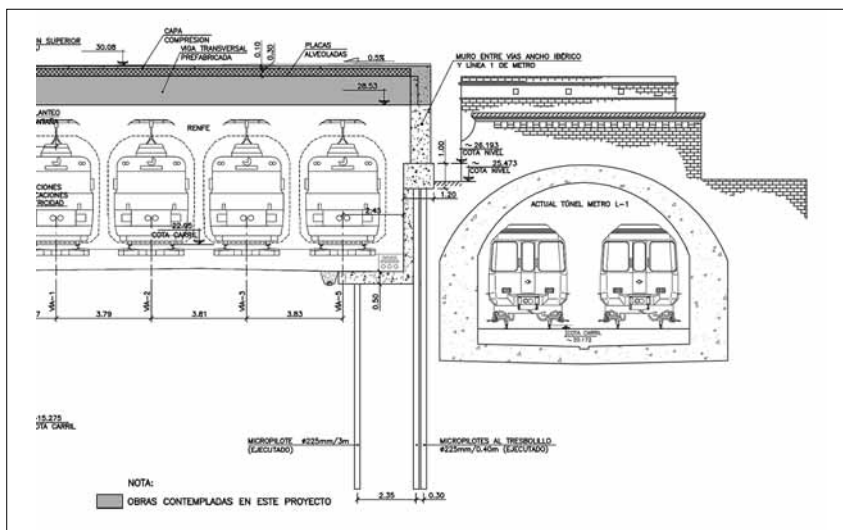
Tres anys després de la resolució judicial que posava fi a la darrera de les demandes interposades contra el CSA Can Vies per part de Transports Metropolitans de Barcelona, propietària de la finca que actualment ocupa el CSA, l'espai afronta un nou procés que portarà les representants d'aquest espai emblemàtic del barri de Sants de Barcelona als tribunals el proper 18 de febrer. La nova demanda està dirigida contra totes les entitats i persones del barri que es van personar al procés anterior i persegueix la mateixa finalitat: desallotjar el CSA i posar la finca a disposició de l'empresa metropolitana de transports perquè en faci l'ús que vulgui.

La nova demanda persegueix desallotjar el CSA i posar la finca a disposició de l'empresa TMB

Unes informacions aparegudes les darreres setmanes, però, situen aquesta nova demanda en un context força diferent al procés anterior. L'Ajuntament de la ciutat, propietari majoritari d'aquesta empresa, va justificar la demanda de l'any 2006 per una de les actuacions incloses al Pla General Metropolità (PGM). Les actuacions comprenien les obres que s'havien de dur a terme arran dels treballs que van acompanyar l'arribada del TAV a la ciutat fins a l'Estació de Sants. Després dels treballs que corresponien a ADIF, l'Ajuntament s'havia d'encarregar de la urbanització i la remodelació de l'entorn de les vies. Això suposava la integració a l'entorn del barri del calaix que ha de cobrir les vies de tren (una obra molt polèmica i criticada pel veïnat, que sempre n'ha demanat el soterrament), la creació d'una zona verda i, finalment, l'afectació de nombroses finques del voltant, principalment cases baixes, on s'havien d'aixecar edificis de cinc, set i onze plantes. Aquesta part de

Façana de Can Vies

Detall del plànol inclòs en el projecte de cobriment de les vies de Renfe on es pot veure l'actual edifici del CSA

les obres depenia d'una operació concertada entre l'Ajuntament i promotores i agents privades i preveia la construcció d'un edifici a l'espai on avui hi ha el centre social. L'altre argument esgrimit eren les reformes que comportava el cobriment de les vies del Metro -que en aquest punt discorren en

paral·lel a les del tren-, que afectaven l'estació de Mercat Nou. Segons la versió municipal, per dur a terme aquestes reformes, es requeria l'espai on actualment hi ha el CSA. Finalment, un error de forma va fer que, el gener de l'any 2008, els jutjats civils desestimessin la demanda interposada contra les

entitats que participen i se solidaritzaren amb el CSA.

Segons membres de Can Vies, la nova demanda es formula en una situació molt diferent a l'anterior. Ho argumenten basant-se en tres fets: l'estació de metro ja està acabada i es va inaugurar fa més d'un any i mig, cosa que demostra de fac-

to que enderrocar el CSA no era imprescindible per tirar endavant les obres. D'altra banda, la societat d'interessos que agrupava l'Ajuntament i els agents privats i que havia de permetre la construcció dels nous edificis mitjançant permutes i requalificacions actualment està dissolta per manca de fons per part dels dos agents. La informació més rellevant, però, és la que aporten uns plànols aprovats per l'Ajuntament i BIMSÀ (societat mixta encarregada de les grans obres incloses al PGM) el desembre de 2010. Els mapes descriuen l'obra que ha de fer l'Ajuntament quan ADIF iniciï les obres de cobriment de les vies, el mes d'agost d'enguany, i el fet destacat és que hi apareix l'actual edifici de Can Vies. Així doncs, segons el CSA, queda plenament demostrat que no cal enderrocar l'edifici per poder fer aquestes obres. A partir del conjunt de dades obtingudes, doncs, sostenen que la motivació que hi ha darrere d'aquesta nova demanda és estrictament política, ja que tots els arguments esgrimits per les dues parts han quedat rebutjats pels seus propis projectes d'obra.

A la pràctica, la decisió de desallotjar o no el CSA en cas que la sentència del judici del febrer sigui contrària al centre social està en mans de l'Ajuntament i, per extensió, de TMB. Segons l'Associació de Veïns de Sants, tenint en compte la fallida de l'operació immobiliària, caldria canviar el PGM per poder requalificar tots els terrenys i fer-hi un vial o una zona verda. Segons el Consell de Barri de Sants, òrgan mixt entre el veïnat i el districte, han de passar força anys perquè s'aprovi i es líciti un nou PGM. La mateixa associació veïnal apunta -en total sintonia amb el que proclamen des del CSA- que el destí de l'edifici, en cas que aquest sigui desallotjat, serà esdevenir un solar. Afegeixen que es convertirà en un cas més dels que ja s'han pogut viure al barri, com el de l'espai del CSOA Hamsa -que ha hagut d'esperar sis anys per ser la plaça dura que l'Ajuntament havia promès-, o el CSO El Tajo de La Bordeta -que, set anys després del seu desallotjament, és un solar.

La situació de perill que afronta aquest CSA ha portat les seves membres a convocar a diferents accions de protesta, com la cercavila que va recórrer els carrers de Sants el mes de desembre o una acció de visibilització durant la inauguració de les rebaixes (DIRECTA 211). La propera convocatòria s'ha fixat el 29 de gener, a les 17:30h a la plaça de Sants, on es convoca tota la gent que vulgui mostrar el seu suport a aquest projecte emblemàtic del barri.

CAN VIES EN XIFRES

5.000 dies d'okupació, des del 10 de maig de 1997 || **70** col·lectius han emprat el CSA durant aquests anys || Més de **200** activitats dutes a terme el 2010 || Més de **150** persones usuàries habituals de les instal·lacions || **100** entitats del barri i d'arreu han signat el manifest de suport al CSA || Aquesta és la **3a** demanda que afronta el CSA.

, així està el pati

MALLORCA • LA POLICIA IRROMP DE FORMA VIOLENTA A LA MANIFESTACIÓ PER IMPEDIR LA CREMA D'UNA BANDERA ESPANYOLA

Detenen tres persones després de la Diada

Irene Jaume Gambín
redaccio@setmanaridirecta.info

Prop de 3.000 persones van participar a la manifestació que es va fer pels carrers de Palma amb motiu de la diada de Mallorca, el 30 de desembre. Amb el mateix recorregut que els anys anteriors, la marxa va transcórrer pels carrers de la ciutat amb normalitat fins que va arribar al carrer dels Oms, on els fets es van precipitar arran de l'entrada violenta de la policia per intentar impedir la crema d'una bandera espanyola. Tres agents van irrompre a la manifestació a cops de porra i van intentar detenir la persona que cremava la bandera, fet que va provocar el re-

Un militant ultradretà profereix insults durant la lectura del manifest

buig de les manifestants i l'actuació ràpida del servei d'ordre de la manifestació, que creà un cordó de seguretat. Per altra banda, mentre es llegia el manifest de l'Esquerra Independentista de Mallorca (EIM), un home va proferir alguns insults contra les manifestants concentrades, situació que també va crear

Antoni Marí llença una cadira a les persones que s'estaven manifestant

enuig. S'ha pogut saber que l'home esmentat és Antoni Marí, un conegut militant ultradretà mallorquí i un dels qui va llençar una cadira del bar Olmos contra una manifestant aprofitant els aldarulls.

Detencions i persecució

Durant les primeres setmanes de gener, la Brigada Regional d'Informació investigà la crema de la bandera i dels aldarulls posteriors,

una investigació que va culminar amb la detenció de tres joves independentistes durant unes hores. La policia acusa les persones detingudes d'atemptat a l'autoritat i desordres i el judici està previst pel dia 23 de febrer. Dos dels tres detinguts són militants d'Endavant i dels moviments socials de l'illa i, per aquest motiu, l'EIM ha fet públic un comunicat on defensa els dos militants (que forma-

ven part del servei d'ordre de la manifestació i que, per tant, "sempre tengueren la ferma determinació d'assegurar el desenvolupament normal de la manifestació") i critica la no actuació contra els feixistes que "provocaren i iniciaren els incidents". També responsabilitza la policia espanyola dels aldarulls i denuncia "la cacera de bruixes" que estan patint els dos joves per la seva "implicació política".

SÍLVIA PORTELL

'El Mundo' i Aguilera

L'edició balear d'*El Mundo* va publicar un article, signat pel periodista Manuel Aguilera Povedano, on es feia ressò d'aquestes detencions i publicava els noms i cognoms de dos dels tres detinguts, així com fotografies dels joves i una crònica de les seves trajectòries militants i personals (incloses les amistats del Facebook, per exemple). Per aquest motiu, els dos afectats estudien emprendre "mesures legals contra el periodista Manuel Aguilera i el mitjà de comunicació *El Mundo* per injúries i calúmnies".

'El Mundo' i Manuel Aguilera han iniciat una croada contra el catalanisme

Aguilera va estudiar a la CEU San Pablo (de l'Opus Dei) i és conegut per la seva trajectòria com a skinhead. El periodista ha iniciat la seva croada particular contra tot allò sospitós de ser catalanista i/o compromès a través dels seus articles. D'altra banda, la seva bona relació amb la policia espanyola no és cap secret, ja que les informacions publicades sobre els militants estan clarament extretes de fitxers il·legals de la policia.

MOLINS DE REI • LA INTERVENTORA DE L'AJUNTAMENT I LA CUP DENUNCIEI QUE S'HAN CONTRACTAT DOS SERVEIS SENSE PUBLICITAT

Irregularitats en la gestió del consistori

Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta

L'alcalde de Molins de Rei, Ivan Arcas (ICV), va anunciar, en declaracions a la ràdio municipal fetes a mitjans de gener, que el regidor d'Economia i Finances i de Seguretat Pública, Enric Franch, deixa el seu càrrec per jubilar-se als 63 anys. La jubilació de Franch ha arribat després dels informes redactats per la interventora municipal durant els darrers mesos, que detecten irregularitats en la gestió econòmica i la contractació pública de l'Ajuntament. Els partits de l'oposició van qualificar la jubilació del regidor de "dimissió" i el regidor de la CUP, Àlex Maymó, va reclamar "que es diguin les coses pel seu nom", ja que va considerar que "ha dimèsit o l'han fet dimèssit". El càrrec de Franch l'ocuparà la número 10 de la llista electoral d'Ie, Núria Artés. La substitució es fa efectiva durant el ple del dimecres 26 de gener.

156.000 euros per a un familiar
El primer informe redactat per la

interventora municipal va denunciar que l'empresa CLAM CONSULTING SLP, que ha fet assessorament al govern municipal (ICV, ERC i CiU) durant els darrers anys, "ha rebut un tracte preferent" per part de l'Ajuntament. Des de 2007, segons la interventora, l'empresa ha cobrat la quantitat de 156.749,60 euros, ja que "han anat encadenant diferents contractes menors de caràcter mensual o han estat els adjudicataris de procediments negociats sense publicitat". En aquest sentit, la interventora ja havia advertit que "si el servei d'assessorament de CLAM CONSULTING tenia caràcter de permanència, caldria tramitar una contractació de major durada", que seria amb procediment obert i publicitat.

Aquest 2010, l'Ajuntament ha tornat a contractar l'empresa CLAM CONSULTING amb un preu de sortida de 58.620,69 euros, més 9.379,31 euros d'IVA i una durada de disset mesos. En referència al nou contracte, la CUP va denunciar que "han ajustat la durada del contracte a aquests mesos perquè, si el con-

tracte supera els 60.000 euros, llavors és obligatori fer un procediment obert i amb publicitat" i que "com que no té la competència d'altres ofertes, ha guanyat sense problemes". L'administrador de CLAM CONSULTING, segons la CUP, "és

L'administrador de CLAM CONSULTING, segons la CUP, "és Josep Maria Prat, familiar del director de Serveis de l'Àrea d'Economia"

Josep Maria Prat García, que és familiar del director de Serveis de l'Àrea d'Economia i Serveis Generals, Joan Montserrat Olivella (que ostenta el càrrec de confiança més elevat dins l'Àrea d'Economia, controlada per ICV). A més, "Josep Maria Prat García també és familiar de

Xavier Montserrat i Olivella", que és regidor d'ERC, un dels tres partits del govern al municipi.

Càrrec per un regidor de Cerdanyola

El 23 de novembre de 2010, l'alcalde Ivan Arcas va signar un contracte per adjudicar el servei d'assessorament jurídic per la secció de Planejament i Gestió Urbanística a Rafael Bellido Cárdenas, que és regidor d'ICV a Cerdanyola del Vallès. Durant setze mesos i mig, Bellido cobrarà 65.888 euros (3.993 euros mensuals) per portar a la pràctica aquest servei d'assessorament. El govern de Molins va tramitar la contractació mitjançant un procediment negociat, sense publicitat i urgent. Això va fer que només sol·licités la presentació d'ofertes a tres empreses. En una nota de premsa, la CUP va denunciar que les empreses "Jordi Panadès i Associats Advocats i CLAM CONSULTING van manifestar per escrit que no podien presentar una oferta perquè tenen un excés de feina". A més, la interventora municipal va manifestar que

"no es contempla com a complert el requisit de sol·licitar oferta a tres empreses, ja que CLAM CONSULTING ja prestava serveis d'assessorament a l'Ajuntament i es podia veure la impossibilitat de participar en el procés".

El govern municipal ha justificat la contractació d'aquest servei en tot moment perquè existeix "un gran retard" en la tramitació de nombrosos expedients urbanístics. El retard es deu, segons un informe intern de l'Ajuntament, al fet que l'assessora jurídica que feia aquesta feina "ha estat de baixa durant sis mesos", sense que el seu lloc fos cobert per cap altra persona. La CUP ha manifestat que "s'ha adjudicat aquest servei sense que el govern municipal hagi fet cap esforç per assegurar-se més ofertes i, per tant, ha guanyat l'única oferta presentada". La formació independentista també critica el fet que no s'hagi substituït la persona que estava de baixa i qualifica l'actuació del govern d'"externalització d'un servei, que sempre acaba sortint molt més car".

MIRALLS pàg. 4 i 5

Marta Tafalla: “El grau de patiment d’un mamífer és similar al nostre”

BON VIURE pàg. 7

L’associació de mares i pares Agrimar
aposta per la criança natural

Quaderns d'Illacrua 46

DIRECTA 213

26 de gener de 2011

FOTOGRAFIA:
Jordi Camprubí

A FONTS | HISTÒRIA DE CAN BATLLÓ, ANTIC MOTOR DE LA BORDETA

Can Batlló, més de 30 anys en punt mort

Can Batlló és la fàbrica tèxtil que va donar vida al barri de La Bordeta de Barcelona a finals del segle XIX. Després de convertir-se en un polígon industrial integrat per petites i mitjanes empreses, l'any 1976, els seus 81.000 metres quadrats de terreny van ser requalificats pel Pla General Metropolità i destinats a equipaments i zones verdes. Avui, encara no s'ha dut a terme la remodelació, però, això sí, de les 300 empreses que hi havia, només en queden 22. Mentre les entitats veïnals i, especialment, el Centre Social de Sants reivindiquen Can Batlló com un espai per al barri, les propietàries dels habitatges afectats pel pla no saben quan hauran d'emigrar. La clau per desencallar el procés la té la propietària, la immobiliària Gaudir.

Berta Camprubí Pàmies
afons@setmanaridirecta.info

Fermín Marco, un home senzill, de mitjana edat, treballa en un local que ja no li pertany. Ja fa 34 anys que viu pensant que potser té els dies comptats al taller de cotxes que va obrir el seu pare a mitjans dels anys 60. De fet, el març de 2009, va rebre una carta d'expropiació on se l'informava que, al cap de cinc mesos, havia de marxar del local. El juny següent, encara no li havien pagat la indemnització establerta ni li havien dit res més sobre el tema. Molt seriosament, Marco assegura: “Fins que no veiem un duro, no marxarem”.

Aquestes últimes dècades, el veïnat ha vist com no es feia cap zona verda, però, l'Ajuntament i els especuladors del sòl sí que han pogut dedicar-se a construir pisos al barri de La Bordeta

El 1976, quan el Pla General Metropolità va declarar que els terrenys de Can Batlló i dels camps de futbol Magòria (que equivalen, els dos junts, a unes deu illes de l'Eixample) serien destinats a equipaments i zones verdes, el veïnat del barri poc s'esperava que arribarien a aquesta situació. I encara es podia imaginar menys que no veurien ni una zona verda ni un espai prou digne destinat a equipaments durant tants anys, tot i que aquest havia de ser el resultat de la remodelació de Can Batlló. Aquestes últimes dècades, però, l'Ajuntament i els especuladors del sòl sí que han pogut dedicar-se a construir pisos a la resta de La Bordeta.

Unes fotografies fetes entre l'any 1970 i l'any 1971, durant la construcció de la Ronda del Mig, mostren que l'entorn d'aquesta infraestructura (que passa just pel costat del recinte fabril de Can Batlló)

estava format per camps de conreu. Entre l'any 1980 i el 1985, en canvi, tot el sòl edificable de la zona ja estava construït, majoritàriament amb blocs de pisos força alts. A fer aquestes edificacions, sí que s'hi van afanyar. Per acabar-ho d'adobar, l'any 2003, es va prometre a Fermín Marco i la resta de propietàries amb contracte indefinit (la gent que tenia un contracte precari o a curt termini aviat es va veure amb les mans buides i al carrer), a través d'un acord entre l'associació industrial que havien fundat, l'Ajuntament, el Consorci de la Zona Franca i la immobiliària Gaudir, el trasllat dels negocis a una nau de la Zona Franca. La nau, però, encara no està construïda “ni ho estarà mai”, afirma amb to d'impotència Fermín Marco, assegut a la cadira del seu vell despatx atapeït d'arxius i objectes particulars.

L'especulador del barri

L'any 1888 es va inaugurar al barri de Sants, recentment annexionat a Barcelona, la “Fábrica de Hilados y Tejidos de Algodón; Blanqueo, estampados y aprestos” de Juan Batlló, un dels germans de la poderosa família Batlló. Sants va ser un dels barris obrers cabdals pel que fa a la indústria tèxtil i, en aquest marc, Can Batlló es va sumar a altres negocis tèxtils com el Vapor Vell, el Vapor Nou i la fàbrica Serra i Balet, que actualment són d'ús públic: biblioteques, escoles i ambulatoris, clubs esportius i zones verdes, respectivament. Quan va néixer, Can Batlló proporcionava feina a prop de 2.000 persones –majoritàriament dones– i, al seu voltant, va anar sorgint una nova identitat de barri, el de La Bordeta.

Però, durant la dècada dels 60 del segle XX, va esclatar la crisi tèxtil i l'empresa cotonera dels Batlló va fer fallida. Llavors, va passar a mans de Julio Muñoz Ramonet, “un dels empresaris barcelonins més audaç, més engatussador i més imaginatiu que ha donat el país per revestir amb una base jurídica els negocis més fraudulents”, segons escriu Josep Marcè i Font al llibre d'experiències del Centre Social de Sants. Ramonet tenia el control de les importacions de cotó –entre d'altres afers– i va aconseguir arrabassar unes quantes fàbriques del país, entre elles, Can Batlló. Tot i

l'especulació d'aquest industrial, la reconversió de l'antiga factoria tèxtil va acabar esdevenint una mena d'ecosistema industrial, "una autèntica ciutat dels oficis, on convivien en harmonia, tradició i modernitat, empreses grans i petits tallers i un bar que funcionava com a fòrum de discussió i com a centre de negocis", tal com escriu el fotògraf Xavier Corbella en un reportatge fotogràfic molt significatiu titulat *Can Batlló: adéu a la ciutat dels oficis*.

L'especulador del barri de Sants va morir a Suïssa i, curiosament, com recorda el president del Centre Social de Sants, Josep Maria Domingo, va ser el polèmic jutge Garzón qui va destapar els seus negocis corruptes. A Barcelona, Ramonet va arribar a disposar, amb el suport del règim franquista, d'un patrimoni imperiós, que incloïa el Palau Robert, el Palau de Muntaner —on hi havia una gran col·lecció d'obres d'art de Goya i El Greco, entre d'altres— i l'Hotel Ritz. Per explicar amb poques paraules el procés d'estirar i arronsa que va viure la propietat de Can Batlló durant els anys següents, podem dir —simplement— que aquesta va passar per diverses immobiliàries, però que totes pertanyien a una mateixa persona: Julio Muñoz Ramonet. *"En el cielo Dios y en La Bordeta Muñoz"*, és una frase enginyosa que té un ampli significat per una part de la gent gran d'aquest barri. Muñoz, però, no posseïa la totalitat del terreny actualment requalificat, sinó que tenia un 80% de la titularitat del sòl.

La irrupció del moviment veïnal

L'any 1894, els pares de Miquel Gombau, veí de La Bordeta, van construir una caseta a l'actual carrer Constitució, un espai que queda dins el perímetre del terreny afectat pel nou pla de millora urbana. Avui, igual que ells, hi ha més gent que té finques en aquest perímetre.

Es podria pensar que, amb el Pla General Metropolità de 1976, l'Ajuntament hauria pogut expropiar el terreny de Can Batlló i evitar, potser, que tot aquest enrenou hagués succeït. La consellera del barri de La Bordeta, Àngels Boix, replica que "no és tan senzill fer una expropiació ni és una cosa que es faci d'avui per demà". El veí Ferrn Marco, en canvi,

té una explicació més àmplia: "L'Ajuntament de Barcelona només tenia diners per fer unes obres concretes, potser no més urgents, però sí més populars". I després d'uns quants anys, explica, "van veure clar que si (l'Ajuntament) no es podia gastar tants diners per transformar l'espai en equipaments i zones verdes, ho podria fer la immobiliària, a canvi de deixar-los edificar un cert nombre de pisos, tant de venda com de lloguer".

Miquel Gombau, un senyor que tot just acaba d'entrar a la tercera edat, molt agraïble i xerraire, és una de les persones que haurà de viure en un d'aquests futurs pisos. Per ell, en aquests moments, Can Batlló representa, bàsicament, haver de marxar de la casa on ha viscut tota la vida. "Tots els meus records són allà; els meus fills també han nascut allà i, per tant, ho tinc tot allà". Gombau és el president de la Plataforma de veïns afectats pel nou projecte de Can Batlló, formada per les propietàries de les cases situades al límit del polígon industrial, als carrers Constitució i Parcerissa. Tot i que —com Marco— també fa 34 anys que podia pensar que tard o d'hora hauria de marxar de casa seva, en el cas de Miquel Gombau, la urgència i la necessitat de crear una entitat per defensar la seva i altres cases no va arribar fins que el moviment veïnal va ser més fort i va començar a remoure el tema, ara fa dotze anys. El santsenc explica com la plataforma va assolir l'objectiu principal: "Totes les cases dels carrers Constitució i Parcerissa havien d'anar a terra. Gràcies a aquesta pla-

taforma, vam aconseguir desafectar totes les cases del carrer Constitució de més de dos pisos. Finalment, són unes catorze o setze, les cases que aniran a terra". Avui, però, la plataforma ja és merament simbòlica, es manté perquè el veïnat més implicat en la lluita pugui continuar anant als actes relacionats amb Can Batlló que tenen lloc al districte de Sants-Montjuïc o al consistori.

Les claus del conflicte actual

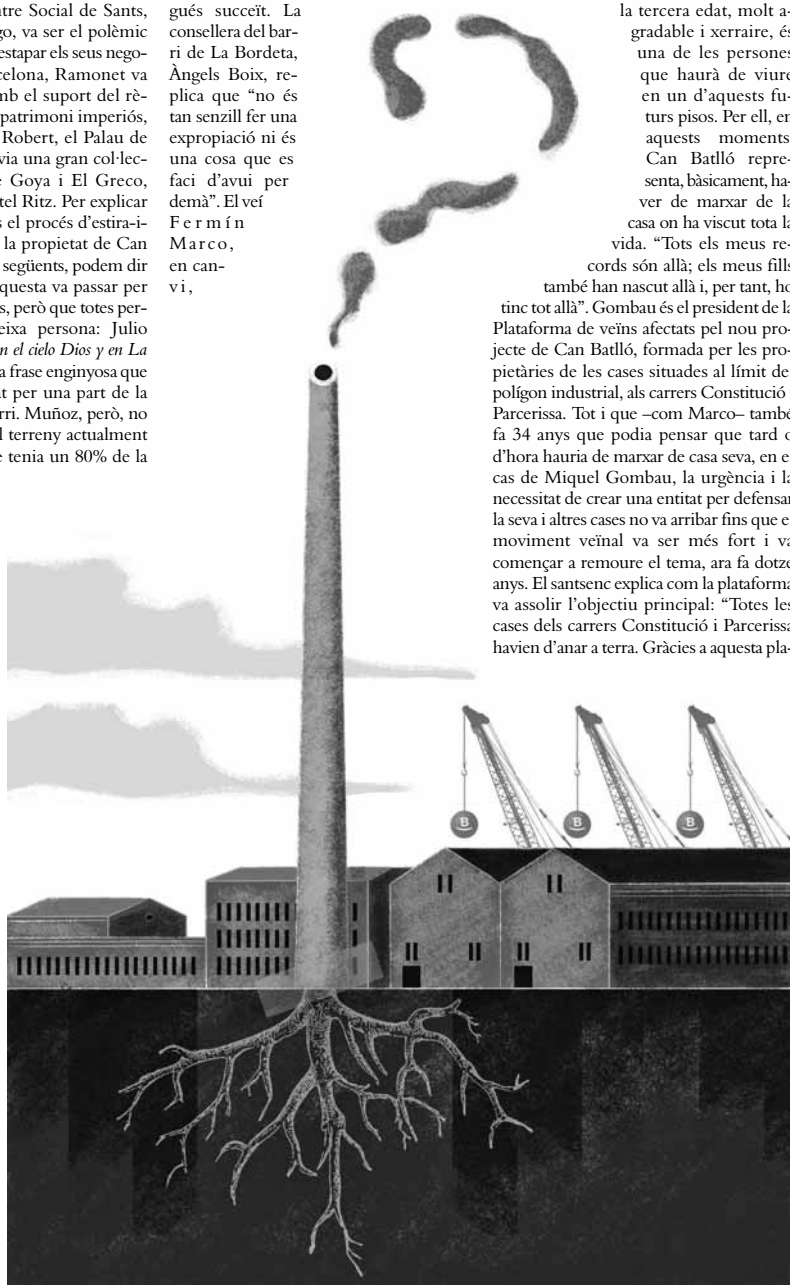
Actualment, més enllà del fet de gaudir de nous equipaments i zones verdes, el conflicte que hi ha és social, sobre el fet de poder accedir, o no, a un espai gegant que conforma bona part de La Bordeta i que fa més de 30 anys que està pendent de ser obert a la resta del barri. Els tres agents principals del conflicte, ben diferenciats, són les persones treballadores que han de marxar dels seus locals i, en conseqüència, passar per un daltabaix en el seu negoci; el veïnat de les finques emmarcades dins aquest recinte industrial que esperen la

— *"En el cielo Dios y en La Bordeta Muñoz"*, és una frase que té significat per diverses persones grans del barri

demolició de les seves cases, i el moviment social del barri, principalment representat pel Centre Social de Sants (que té una comissió de seguiment de Can Batlló) i la Comissió de La Bordeta, que reivindiquen un Can Batlló per al barri. Aquests tres grups tenen interessos diferents: per una banda, hi ha la gent afectada per la remodelació que pot perdre la feina i, d'altra banda, la que la reivindica perquè considera que Can Batlló és un espai al qual té dret. Tot i aquesta col·lisió d'interessos, la postura de la gent del barri és semblant a la de Miquel Gombau: "El Centre Social reclama una cosa que va en contra dels nostres interessos, però, alhora, també els comprenem i

— *Hi ha la gent afectada per la remodelació que pot perdre la feina i, d'altra banda, la que la reivindica perquè considera que Can Batlló és un espai al qual té dret*

sabem que és inevitable la modernització del barri; per tant, el que hem de fer és ajudar-los". D'aquesta manera, es fa palesa la forta cohesió existent al barri, una cohesió que respon al fet que, en realitat, els objectius de tota aquesta gent no són tan distants. Havent acceptat que el procés de remodelació de Can Batlló-Magòria es durà a terme i que els canvis són necessaris, el que busca el veïnat —a part de conèixer les condicions del reallotjament— és que la gestió sigui adequada, que es respectin els terminis pactats i, en definitiva, que les coses es facin bé per part de l'Ajunta-

IL·LUSTRACIÓ:
Pep Boatella

ment i, sobretot, de la propietat. Fermín Marco fins i tot va col·laborar amb el moviment veïnal, tot i que afirmava el següent: “Jo estic molt decebut amb totes les mobilitzacions; entre d’altres accions, vam anar al Parlament a fer soroll i fins i tot vam tallar la Gran Via i no ha servit de res; també porten anys enganyant els veïns”. Segons Marco, també s’ha enganyat els treballadors de Can Batlló: “Va ser un procés molt llarg que ha acabat en no-res; l’objectiu de l’associació industrial s’havia assolit, però, finalment, ens vam quedar sense res. Se’ns han *torejat* i l’Ajuntament ha jugat al joc de la immobiliària”.

En diverses ocasions, Can Batlló ha estat objecte de projectes magnífics i de promeses que no s’han complert. Als anys 80, quan Barcelona era candidata a ser la seu dels Jocs Olímpics de 1992, sota l’alcaldia de Narcís Serra, es va dir que s’estudiava la possibilitat de construir la Vila Olímpica al recinte de Can Batlló. El 1999, Joan Clos va afirmar a Ràdio Sants que, quan es dugués a terme el Fòrum de les Cultures de 2004, Can Batlló ja estaria enllestit. Després de dues propostes de plans diferents (el primer no va agradar massa a la immobiliària Gaudir perquè considerava “insuficient” l’espai edificable i, aplicant un contenciós administratiu contra l’Ajuntament, va aconseguir una proposta amb molt més terreny destinat a la construcció de pisos), el darrer projecte ja està aprovat, només falta que el Grup Gaudir el dugui a terme.

Tic Tac Can Batlló

En síntesi, La Bordeta es troba immersa en un conflicte on, d’una banda, trobem els tres sectors afectats pel Pla de millora urbana Can Batlló-Magòria i, de l’altra, la immobiliària Gaudir, la responsable de tants anys d’espera. El que no queda gens clar és on se situa exactament l’Ajuntament, ja que no hi ha consens entre les parts de l’equip de govern local. Miquel Gombau, per exemple, assegura que la immobiliària Gaudir “pot tenir un 70% de

Si el mes de juny el procés continua encallat, el veïnat ocuparà els terrenys de Can Batlló d’una manera o d’una altra

responsabilitat (del fet que el procés estigui encallat), però l’altra part la té l’Ajuntament, que no *apreta* amb aquest tema i diu que no té mitjans legals per pressionar la immobiliària”. Sobre el tema de la responsabilitat de l’encallament de la remodelació, la consellera del barri, Àngels Boix, afirma: “Des de l’Ajuntament, fa anys que estem treballant en aquest sentit i la resposta és que, al final, tothom tindrà el que li pertoca”. Aquest final, però, encara no té data ni forma. El que hi ha és una data límit, fixada en una reunió de la Comissió de Seguiment de Can Batlló amb l’Ajuntament, perquè Can Batlló estigui obert al barri, l’1 de juny de 2011. En aquest marc, la Comissió de Veïns de La Bordeta i el Centre Social de Sants han impulsat la campanya Tic Tac Can Batlló, conscients que, si el mes de juny el procés continua encallat, el veïnat ocuparà els terrenys de Can Batlló d’una manera o altra.

L’entorn de Can Batlló-Magòria encara no s’ha remodelat, malgrat les promeses municipals -
Jordi Camprubi

L’Àrea de Can Batlló, requalificada el 1976, ocupa 81.000 metres quadrats -
Albert Garcia

L’entramat del Grup Gaudir

El Grup Gaudir és una empresa immobiliària multinacional que treballa des de fa molts anys a Catalunya, sobretot a les comarques del Barcelonès i el Tarragonès. Actualment, l’empresa està creixent i ha instal·lat oficines a Abu Dhabi, Qatar i l’Índia. Aquesta immobiliària ha canviat de nom diverses vegades, però les úniques hereves del grup i dels beneficis exagerats que genera són les nêtes del senyor Muñoz i Ramonet, que viuen a Madrid, des d’on poden contemplar els guanys que obtenen arreu del món. La pàgina

web d’aquest grup empresarial mostra un apartat sencer que parla de l’espai ubicat a l’antic polígon industrial de Can Batlló. Anomenat Gaudir Nou Centre, l’espai es descriu com un “conjunt que respectarà l’equilibri entre l’entorn, el disseny i la tradició del centre de la ciutat” i que “albergarà 1.377 habitatges i 21 equipaments”. En aquest mateix apartat i en relació a aquest gran conjunt residencial, s’explica que “a partir de 2009, començaran els treballs de demolició i la urbanització del recinte” i que “previsiblement,

el 2010 començaran les obres d’edificació i la comercialització”. Una anècdota curiosa que explica el president del Centre Social de Sants, Josep Maria Domingo, és que, fa una temporada, el Grup Gaudir va començar a comercialitzar habitatges per poder començar les obres amb els diners de l’entrada dels pisos tramitats. Però es van trobar amb un problema greu: només hi havia tres persones interessades en els pisos i, per tant, van haver d’acabar tornant els diners de les entrades.

Marta Tafalla: “La nostra societat se sustenta en l'explotació dels ani

FOTOGRAFIA
David D.

Utilitzem els animals com a aliment, vestim la seva pell, usem productes d'higiene personal, de neteja i medicaments que han estat testats als seus cossos. Fins i tot s'usen animals en l'experimentació mèdica i militar i, alhora, formen part del nostre oci, a través de la caça, el circ o el zoo. Si realment, com va advertir Milan Kundera, “la vertadera prova de la moralitat de la humanitat, la més profunda, radica en la relació amb els que es troben a mercè: els animals”, encara som lluny d'assolir una moralitat plena. La filòsofa i escriptora especialitzada en defensa animal, Marta Tafalla, ens convida a reflexionar sobre la nostra relació amb els animals i evidencia tot el camí que queda per fer. Enguany, però, ja s'ha aconseguit endegar el curs de postgrau en animals, dret i societat a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Gemma Garcia
miralls@setmanaridirecta

La llei que prohibeix les curses de braus a Catalunya entrarà en vigor el 2012, però la indústria càrnia intensiva i l'experimentació animal continuaran existint. No és una contradicció?

Tenim molts problemes diferents i resoldre'ls tots exigirà molta

feina i molts anys. Almenys hem resolt una cosa que és molt important perquè té una funció simbòlica. Convertir la tortura i l'agonia d'un animal en una festa pública és d'una crueltat extrema. Una societat que diu que això és cultura és una societat malalta, que està posant la crueltat com a símbol propi. Prohibir-ho és un gran pas. Servirà per protegir els braus i pel que té de simbòlic i educatiu. Si comencem a veure que ha calgut fer-ho amb els toros de lidia, començarem a veure que també està bé fer-ho amb altres espècies animals.

Tanmateix, la llei de protecció animal de 1995 també deixa al descobert els animals destinats a l'alimentació...

És bona perquè és un primer pas, però té una funció bàsicament educativa de conscienciar sobre els animals de companyia i castigar el maltractament o l'abandonament. Bàsicament, crea la consciència que els animals no són coses. Tot i que, desgraciadament, els pots comprar –no s'hauria de poder–, no vol dir que els puguis usar com vulguis, llençar-los quan no els vols –com si fossin una joguina– o maltractar-los quan no fan el que desitges. És cert que

–
“La moral és molt fàcil quan l'altre és com tu, entre persones adultes, racionals, sanes i amb llenguatge”
–

tots els animals que es crien per consum, per menjar o per la pell estan regulats per lleis, però no són de protecció animal, sinó d'higiene, que ens beneficien a nosaltres. De nou, l'animal es veu com un objecte, un producte, i no com un ésser viu que té sensacions, sentiments i por, que pateix i té memòria. Els animals, sobretot els mamífers, pateixen d'una manera similar a la nostra. Pateixen solitud, por, es poden tornar molt violents, poden agafar depressions... Els animals que es crien per al consum en aquestes granges de producció intensiva, així com els criats per a experimentació animal, pateixen moltíssim. A Catalunya, es va fer una llei de protecció pels animals usats en experimentació, però és molt feble. Hi ha altres casos que queden al descobert, com els

animals salvatges que estan en perill d'extinció o els animals que viuen al circ o que són caçats. El ventall de problemes és realment enorme.

Com pot ser que l'ésser humà pugui tenir cura extrema d'algú i, alhora, consentir el maltractament d'un altre ésser?

No és que protegim les persones i maltractem als animals, sinó que una mateixa persona pot ser la més altruista i generosa i, després, ser una maltractadora brutal amb un altre grup d'humans. És el que va passar amb els nazis. Un nazi podia ser un pare de família perfecte i després maltractar els gitanos, els homosexuals... També ho feien els colons europeus a Amèrica; protegien la seva família i exterminaven pobles sencers. L'ésser humà té aquesta capacitat de ser molt fidel i generós amb els seus i tremendament cruel amb els que no ho són. També mostrem aquesta conducta amb els animals: hi ha gent que té un gos, el protegeix i el cuida, però, després, es menja un porc i tant li és com ha crescut o si ha patit. Darwin intentava explicar això i deia que, com que durant el paleolític vivíem en grups molt petits, la nostra consciència moral es va formar protegint el nucli petit i no vam aprendre a pensar en termes més amplis. A més, l'animal es defensa més difícilment, sobretot perquè no parla... Cal ampliar el cercle moral.

Aleshores, com a éssers més vulnerables, no haurien d'estar més protegits?

Sempre s'hauria de protegir més qui està en una situació de més indefensió. S'ha de protegir més les criatures, els malalts o la gent gran perquè, a vegades, no poden fer-ho per ells mateixos. Per la mateixa regla, els animals s'haurien de protegir més perquè no es poden defensar de la violència que exercim sobre ells. Un gos que t'emportes a casa es troba completament a les teves mans. En canvi, si el tractes bé, tampoc no et donarà les gràcies, però sí que et compensarà amb afecte. Són relacions que tenen un punt de no reciprocitat. La moral és molt fàcil quan l'altre és com tu, entre persones adultes, racionals, sanes i amb llenguatge, perquè es produeix un pacte, fonamentat en l'egoisme, però quan no és recíproca, cal que siguem moralment responsables i entenguem que, en aquesta situació, l'agent moral som nosaltres i som responsables de l'altre.

mals"

Hem convertit animals originàriament salvatges en animals-mascota sobre els quals exercim el poder. La domesticació d'animals és un maltractament en sí mateixa?

Depèn molt dels casos. Una de les raons per les quals hem domesticat gossos és perquè els éssers humans i els llops ens assemblem molt en el nostre funcionament afectiu, la pertinença al grup, la família... L'animal que s'ha adaptat més a la nostra vida és el llop, que, domesticat, és el gos. L'aliança que es va crear entre humans i llops potser era inevitable. Convivien en un mateix medi, perseguen les mateixes preses i, si caçaven junts, s'ajudaven. Aquesta col·laboració va començar amb la caça i després va progressar perquè el llop participava de les activitats del grup i en protegia els membres. A partir d'aquí, la qüestió és com tractes el gos: si és part de la família, si està ben tractat i té molt espai... Si parlem d'animals grans tancats en un apartament petit i que passen el dia sols, és terrorífic. La raó per la qual els llops es van deixar domesticar és perquè se sentien molt a gust entre els grups d'humans on hi havia molta relació social i afecte. El que no suporta el gos és estar sol, perquè pateix. Els gats igual. Un gat que està tot el dia tancat en un pis, pateix. El gat té la necessitat d'explorar territori. I òbviament, tenir ocells en una gàbia hauria d'estar prohibitíssim. És vergonyós.

Precisament, aquests pobles prehistòrics que caçaven animals ja consumien carn. Menjar carn és natural?

L'ésser humà és omnívor. No som com els lleons, que són carnívors i tenen un aparell digestiu que només els permet menjar carn. Nosaltres sempre hem pogut menjar fruita, peix, lactis, carn, verdures o llegums i no cal que tinguem una dieta basada en la carn, com succeeix actualment. La carn sembla l'eix de l'alimentació i la majoria de la gent pensa que el segon plat ha de ser de carn. Aquest excés de consum de carn és cultural i, evidentment, podem reduir molt la ingesta carnívora, cosa que no només no és dolenta sinó que pot ser bona per la salut. Un excés de carn, sobretot produïda en males condicions, augmenta els riscos d'acabar amb un càncer o una diabetis, tal com reconeix la pròpia Organització Mundial de la Salut. Optar pel vegetarianisme no és un drama, perquè som flexibles i, si comptem amb aquesta característica, per què no hem d'aprofitar-la per ser més respectuosos amb els altres éssers vius i amb el planeta? L'actual producció de carn és ecològicament desastrosa. Tots aquests animals s'han d'alimentar amb grans quantitats de gra i pinsos i, per tant, cal utilitzar una gran quantitat d'energia per produir aquesta carn. Produir directament els llegums i menjar-los, ecològicament és més barat.

En el cas hipotètic que la producció càrnia tornés a ser ecològica i tradicional, encara tindríem motius per no menjar carn?

Quin dret tens tu de prendre la vida a algú altre? Entre humans, ho veiem molt clar. Tu no mataries una persona per menjar-te-la perquè no és propietat teva. Un ésser humà no és propietat de ningú sinó de si mateix. En canvi, tractem els animals com si fossin de la nostra propietat. Pots anar a una carnisseria i comprar un tros de porc i és teu, o pots comprar el porc viu, criar-lo a casa i menjar-te'l. Els caçadors que van a la muntanya i desapareixen contra un conill, assumeixen que allò és seu. Per què és seu? Aquest és el gran problema de fons. Això és una criatura que és un fi en ella mateixa i només passa a ser de la teva propietat perquè exerceixes la violència i la sotmetes. Actualment, la nostra societat se sustenta en l'explotació dels animals, igual que les societats esclavistes se sustentaven en l'explotació d'una ètnia.

"Tractem els animals com si fossin de la nostra propietat"

Però, d'acord amb el cicle de la vida, uns animals en mengen d'altres...

Hi ha una diferència bàsica i és que nosaltres som éssers morals. Si una persona em diu que no és un ésser moral, aleshores no té dret d'anar al metge ni de demanar un ajut si es queda a l'atur. M'ha dit que no té moral i, per tant, no entén les regles de la moral. El sentit de totes les lleis i tota la moral és evitar la violència, precisament perquè som morals i busquem la moral, el fet de menjar animals es converteix en un problema. Hem creat un món que és una esfera dins el món natural, on se suposa que no regeix la llei del més fort, aleshores, t'has de plantejar la teva relació amb els animals i la natura.

En moviment per la defensa animal

A partir dels 70, quins factors van fer néixer el moviment de defensa animal a Anglaterra i els Estats Units?

El maltractament d'animals va augmentar moltíssim durant la segona meitat del segle XX. Mai no s'havien criat tants animals per menjar ni en tan males condicions com ara. Tampoc no s'havien utilitzat mai tants animals als laboratoris d'experimentació ni per proves militars. Va augmentar de tal manera que, realment, la gent va prendre consciència que s'estava convertint en un problema molt seriós. A més, als anys 70, també van sorgir els moviments ecologista, de defensa dels drets civils, feminista i pacifista. Tot i que hi havia un progrés tècnic, no hi havia un progrés moral. Hi va haver una presa de consciència general.

Dins el moviment, hi ha dues postures diferenciades: revolucionària i

reformista. Quines diferències presenten els seus plantejaments?

En realitat, totes plantegen la mateixa qüestió, que el maltractament d'animals és un problema moral i s'ha de resoldre, però s'ho plantegen a ritmes diferents. Els revolucionaris diuen que la cria d'animals s'hauria d'acabar i que la gent hauria de ser prou madura per optar per una alimentació vegetariana, perquè representa un grau moral superior. Els reformistes creuen que s'han de tancar les granges de producció intensiva i s'ha de tornar a una producció ecològica i tradicional. Accepten la utilització de l'animal com a menjar, sempre que no hagi estat maltractat. Ambdues postures, però, consideren que construïm el nostre benestar i la nostra economia a costa de la gran quantitat d'éssers vius que usem com si fossin merament productes, cosa que resulta molt barata per nosaltres.

Sovint es planteja l'experimentació animal com l'única manera d'avançar en medicina.

Dins el propi col·lectiu mèdic, hi ha moltes veus crítiques que defensen l'experimentació en teixits cel·lulars. Hi ha molta gent treballant amb mètodes alternatius. En canvi, l'experimentació militar, no la controla ningú. Quan parles d'experimentació animal sempre penses en el ratolí que maten per salvar-nos del càncer, però es fan i s'estudien moltes altres coses que no van enlloc. Els experiments que es fan amb animals a Catalunya, des de 1995, han de passar per un comitè ètic, que avalua si es pot fer o no. És un gran pas, però jo crec que aquests experiments haurien de ser públics. Si tots poguéssim veure el grau de dolor que es produeix en els animals, sovint per raons absurdes, segurament les coses canviarien. En aquest cas, reclamaria transparència.

Sembla que la gent que es preocupa pels drets dels animals també ho fa pels de les persones, però no a la inversa. Els drets dels animals es consideren com una qüestió de segona?

Crec que les persones que consideren els animals com a secundaris no han acabat d'entendre perquè protegim els humans i fins a quin punt els animals i els humans són similars. Si protegim els humans és perquè pateixen, Rosseau ja en parlava... Amb els animals, és molt semblant perquè el grau de patiment d'un mamífer és molt similar al nostre. La capacitat mental dels ximpanzés és la d'un nen de quatre anys. Un ximpanzé que ha vist com uns caçadors furtius mataven a la seva mare se'n recorda tota la seva vida, com una persona. I la seva sensació de solitud i de frustració perquè està tancat en una gàbia és com la d'un humà. Fins i tot ens hem pogut comunicar amb els grans simis, ja que aprenen el llenguatge de signes si se'ls ensenya. Les converses que s'han pogut mantenir demostren que es deprimeixen, estan tristos, troben a faltar els seus amics, tenen nocions de justícia... Cal adonar-te que l'altre s'assembla més a tu del que pensaves.

Vall d'Albaida: connexions locals per una energia saludable

L'augment de malalties causades per la presència d'estacions elèctriques a la comarca valenciana ha desfermat una allau de protestes. De resultes d'aquest malestar, diversos col·lectius han creat la Coordinadora de lluita contra la instal·lació d'antenes i de camps electromagnètics (CEM).

Les protestes a la Vall d'Albaida s'han disparat els últims mesos

- Arxiu

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Aielo de Malferit és un petit municipi de la Vall d'Albaida. Amb 4.500 habitants, conserva un circuit excursionista molt interessant que s'enfila fins els 780 metres, bona part del qual ressegueix el riu Clariano i s'apropa a la Serratella, on trobem les coves de la Fos i la Blanca. A 74 quilòmetres de València, Aiello comparteix amb Canals, Ontinyent, Agullent, l'Olleira i altres poblacions limítrofes la proliferació de torres elèctriques, antenes, sistemes wifi o wimax. Aquestes infraestructures de telecomunicacions, a més d'importants perjudicis ambientals, provoquen malalties i greus afectacions a la població que habita la zona.

L'any 2001, arran dels fets ocorreguts al col·legi García Quintana de Valladolid, on cinc xiquets van morir per leucèmia a causa de les radiacions emanades de les antenes instal·lades a l'edifici, un grup de veïns i veïnes d'Aiello es va organitzar davant la presència d'aparells similars als equipaments del municipi.

D'aquella trobada, que va desencadenar l'elaboració d'informes on es detallaven els perjudicis que causaven les antenes sobre la salut de les habitants, en va sorgir Antena NO. L'any passat, aquest col·lectiu, juntament amb les plataformes de Benigànim, Montaverner i l'Olleira, va constituir la Coordinadora de lluita contra la instal·lació d'antenes i de camps electromagnètics (CEM).

Diversos estudis confirmen la relació entre les antenes elèctriques i la leucèmia, el càncer i altres afeccions

D'aleshores ençà, la Vall d'Albaida compta amb un altaveu que denuncia l'impacte dels camps electromagnètics i sensibilitza la població sobre una problemàtica respecte la qual –afirmen les portaveus– hi ha un desconeixement molt elevat. “Cal recordar que la legislació estatal, establerta atenent els interessos de les operadores, no ha resolt el problema

de les xarxes de telefonia mòbil”. Com és sabut, la gent experta en epidemiologia situa aquest greuge en afeccions ambientals de diversa índole, com ara la pèrdua d'espècies, les malures als conreus i patologies tan greus com la leucèmia, el càncer limfàtic, les neurosis i alteracions psicològiques de tipus crònic.

Reacció a contracorrent

El CEM s'inspira en d'altres moviments que, gràcies a la pressió social i ecològica exercida, han forçat les autoritats a establir mesures preventives i nivells d'exposició al públic més restrictius. Al País Valencià, on la legislació és bastant permissiva en relació a la presència d'estacions i antenes radioelèctriques, la coordinadora de la Vall d'Albaida s'ha marcat com a objectiu posar l'administració contra les cordes després que “la recollida de signatures i les entrevistes no hagen donat els fruits esperats”.

Amb l'objectiu d'assolir canvis en la normativa, el CEM exigeix nous informes que confirmen la relació de la leucèmia infantil amb l'exposició a antenes i estacions elèctriques i, també, el compro-

mis dels consistoris a l'hora d'analitzar les radiacions que rep la població.

Altres mesures proposades als ajuntaments –una vegada el Tribunal Suprem els ha atorgat la competència d'establir ordenances respecte la instal·lació d'aquestes infraestructures– són la minimització dels impactes en el medi rural i urbà, un major control sobre la ubicació de repetidors a les zones residencials i campanyes contra les conductes addictives del mòbil i del Wi-Fi, especialment entre la població adolescent. La Coordinadora organitza cursos d'assessorament en procediments de protecció d'habitatges, fa conferències a les AMPES sobre el risc que suposa el Wi-Fi per la salut de l'alumnat i organitza xerrades sobre l'ús dels mòbils, conscient del perill que suposen les seves radiacions. D'aquesta manera, a través de la pressió sobre els governs, la Vall d'Albaida ha situat la problemàtica dels camps electromagnètics a l'agenda política. Només queda pendent que la Unió Europea creï els instruments necessaris per fer compatible el desenvolupament de la telefonia mòbil i dels altres aparells amb la salut del medi i de la població del continent.

Acaronar la mainada per construir una societat més lliure

La criança natural permet un desenvolupament més bo de la mainada. Partint d'aquesta premissa, l'estiu de 2009, es va crear Agarimar -acaronar en gallec-, una associació de mares i pares que defensa la criança natural i que treballa per construir un model educatiu nacional basat en valors anticapitalistes i antipatriarcal, mediambientals i comunitaris. Avui, aquesta associació té presència a la majoria de ciutats gallegues

Maria Alvares i Xavi Miquel
bonviure@setmanaridirecta.info

Les societats modernes, capitalistes i industrialitzades no sempre són sinònim de benestar i progrés. Ben al contrari, quan ens endinsem en els models que proposen, veiem que hem anat abandonant i oblidant moltes pràctiques utilitzades per les generacions passades, que redundaven en una bona convivència amb el medi que ens envolta i amb nosaltres mateixes. També hi ha d'altres pràctiques que reclamen i aposten per tornar als nostres orígens, com la producció i el consum d'aliments ecològics, la utilització de productes de reciclatge o la curació de les nostres dolences a través de la medicina natural. La criança natural proposa tornar a la criança basada en l'instint, en el respecte a les necessitats de la canalla i en l'empatia amb els seus sentiments; en definitiva, una educació basada en l'afecte més que en les *bufes* a l'hora de tractar d'educar a la mainada.

Recuperar el *coleito* -alletament- fins a edats tardanes, tornar als parts naturals (per deixar el model protocol·lari dels hospitals) o a l'educació no reglada són alguns dels mètodes habituals d'aquest model d'educació. Uns mètodes que demostren el desenvolupament de la capacitat cognitiva de les criatures i la millora de la seva relació amb l'entorn i, sobretot, creen persones lliures i amb una autoestima i una seguretat en si mateixes més alta. Actualment, moltes d'aquestes pràctiques ja són recomanades per l'Associació Espanyola de Pediatria i per l'OMS, que ja ha alertat en nombroses ocasions del tipus de part que es practica a l'Estat espanyol, amb un nombre elevat de cesàries i medicalització i instrumentalització del part.

Desenvolupament integral de la infància

L'associació de mares i pares Agarimar va néixer l'estiu de 2009 davant la necessitat sorgida entre diverses persones dels moviments socials gallegues que començaven a tenir criatures de coordinar-se per buscar una criança alternativa que pogués permetre un desenvolupament integral de la infància. Els objectius principals de l'associació són la necessitat de buscar i construir un nou model educatiu nacional i coordinar els recursos vàlids per una educació de la

infància en gallec, en valors anticapitalistes, no patriarcal, comunitaris i ambientals.

Agarimar té presència a la majoria de ciutats gallegues i té el local central a Vigo, en un edifici que comparteix amb l'Escola Popular Galega (un projecte d'educació alternativa), on la canalla i les mares poden jugar amb la seva llengua i poden compartir inquietuds amb altres mares i pares. El tema de la llengua és un dels eixos principals de l'associació, arran de la pèrdua de terreny del gallec respecte del castellà. A la pèrdua d'ús de la llengua entre la gent més jove a les grans ciutats, darrerament, s'hi ha d'afegir el fort atac contra la llengua que s'ha produït dins el sector educatiu i que ha reduït l'ús del gallec a uns nivells mínims. D'entre les diverses activitats que s'hi programen, n'hi ha d'encaminades a possibilitar que la mainada pugui relacionar-se en la seva llengua i d'altres que proposen tallers per fer jocs

També organitza diverses jornades sobre l'embaràs, el part o l'alletament i s'està plantejant obrir una escola lliure a Vigo

reciclat, de malabars, de música... Un altre dels aspectes en què vol incidir Agarimar és la formació de mares i pares. En aquest sentit, s'han fet diverses jornades (juntament amb altres organitzacions) sobre l'alletament, l'embaràs o el part. Una de les activitats fonamentals de l'associació són les trobades que es fan cada tres mesos en un espai rural amb l'objectiu que la mainada s'acostumi a les característiques de cada estació meteorològica i de cada zona del país i visquis i aprengui de les diferents possibilitats que ofereixen. Aquestes trobades també permeten que la gent adulta i la canalla visquin, es diverteixin, aprenguin mútuament i fins i tot lluitin conjuntament. Darrerament, també s'està plantejant la possibilitat d'obrir una escola lliure a l'espai rural de Vigo.

MÉS INFORMACIÓ:

agal-gz.org/blogues/index.php/agarimar/

Agarimar promou una criança alternativa que permeti un millor desenvolupament dels infants -
Arxiu

La mainada dins els centres socials

La visibilització de les criatures dins els moviments socials és un dels punts clau que Agarimar intenta aconseguir, ja que -segons creuen les seves membres- l'única manera de conciliar la vida militant i la familiar és a través de la integració de la mainada als centres socials. Això és el que ha fet la secció local de Compostel·la al centre social Gentalha do Pichel, ja que ha creat un espai perquè les criatures puguin tenir un lloc on poder desenvolupar-se i socialitzar-se i, també, per poder conciliar la militància dels pares i les mares. La gent

d'Agarimar i de la Gentalha do Pichel han unit esforços per organitzar diverses activitats conjuntes i tenen una agenda prou fornida pels propers mesos. Entre les activitats que proposen, destaca un taller de cuina i d'adornament de carbasses o l'arribada de l'Apalpador (la figura típica gallega de Nadal, que el centre social ha recuperat) al centre social. També s'està preparant una col·laboració per treballar amb la canalla en una horta ecològica i s'estan perfilant unes jornades de formació i divulgació sobre la criança natural.

Al teu cos demano

FOTOGRAFIA: Clara Bes

El mar que va i que ve, que arriba per marxar. Les grues, allà al fons, provant d'edificar quelcom que se sostingui estant a la intempèrie, massa a prop, potser, de la marea. I tu, que ets el mar i ets les grues, apuntant-te a una paret que no t'ajuda a mantenir l'equilibri entre el que vols i pots dir, que no és exactament allò que vols poder dir, però tampoc el que pots voler dir, ni el que diries que vols poder o podries dir que vols. Esgota, tot plegat. Esgota perquè sempre vessa alguna cosa d'aquest cos perforat per on s'escolen les paraules que voldrien fer amb nosaltres el mateix que amb l'edifici que es perfila allà al darrere: emmotllar-nos a l'esquema, fer quadrar les mides del pla-nol amb la corba de l'espatlla i la tensió de les cames, conciliar-nos amb la forma que evita el que és deforme. Tanmateix, l'arqueig ens salva, ens exceptua. I és en aquest salvar que respira implícita la condemna, o al revés, tant és.

Alces els braços exigint una lectura, que no és sinó implorar que l'altre desfici la teva transparència opaca i et reclami i et digui que la dicotomia que marques amb els dits no et satura, que és possible –i probable– escapar de la dualitat amb què s'expliquen els atavus que evites, aquells que habiten el discurs de la ciutat

que, aparentment, goses deixar enrere. Aparentment només, perquè la tens incorporada, perquè és amb i en tu, com és amb i en mi i els altres. Duus ciutat a la pell, en cada gest que fas es consolida, amb cada moviment la inventes.

Sento repicar els teus passos a l'asfalt amb la mateixa intensitat amb què remouen el sòl les torres metàl·liques que trenquen l'horitzó per aixecar arquitectures d'inabastable perennitat, imprudents davant d'una mar líquida que fluctua i vacil·la amenaçant. La melodia urbana es compon amb tots els cossos, també a través d'aquells que altres músiques –més melodramàtiques que melodioses– desplacen lluny del centre amb arguments que remetien a un origen tan atàvic com fictici, amb adverbis de lloc i adjectius aliens que pesen i condemnen a una paràlisi de la qual no sembla possible migrar. Tanmateix, la veritable coreografia –aquella que perviu perquè és imprevisible– travessa alteritats, acull variants variables i fa de la frontera l'escenari. Per això et demano a tu, que amb el cos retort costeges els llimbs i et mous en els confins: vine, treu-me a ballar.

Mireia Calafell i Obiol

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

ANÀLISI

‘La Vanguardia’ i ‘El Periódico’ titllen d’Spiderman el noi que va caure al buit a Salt quan fugia de la policia

‘Els Matins’ apunta la sobreprotecció de menors i la immigració com a causes del problema

Manu Simarro

L'accident que va patir un jove de Salt el 8 de gener quan fugia de la policia local -que el perseguia pel presumpte robatori d'una motocicleta- i la seva mort després d'haver caigut al buit des d'una alçada molt gran va encendre una part de la població juvenil de Salt, que va protagonitzar protestes de rebuig en forma de concentracions i crema de contenidors i cotxes. Els mitjans de comunicació van tractar els fets de manera reduccionista, maliciosa, esbiaixada i fins i tot absurda.

El tractament va ser reduccionista perquè es va limitar a definir i criminalitzar les protestes i va donar a entendre i difondre les tesis que apunten que són "actes vandàlics" o "casos de delinqüència", com va proferir bona part de la classe política i la policia durant els dies posteriors als fets. D'altra banda, les tesis difoses per les entitats socials, que apuntaven cap a causes estructurals de tipus social, educatiu o cultural, van ser minoritzades o, directament, invisibilitzades.

Vam veure la malícia a la portada de *La Vanguardia* del 21 de gener, que titulava: "Salt, en alerta després de la mort del jove que va voler ser Spiderman", al costat d'una fotografia on es veia un control policial a Salt. A *El Periódico*, Ferran Cosculluela també es referia a Mohamed Reda amb el nom del superheroi i titulava: "La curta vida d'Spiderman", un article morbós i sensacionalista on, entre d'altres coses, es destaca la forma dev-

Pregunta formulada al programa 'Els Matins' de TV3

Portada de 'La Vanguardia' del dia 21 de Gener

estir del jove o es mostra una imatge del pati de llums per on va caure.

El toc d'absurd el va posar Enric Figueredo amb un article titulat "Els sentinelles de Salt", que apareixia a la portada anunciant com "Una

nit de patrulla a Salt". L'autor criminalitza fets que entren dins la normalitat absoluta. Així, destaca: "Immigrants a l'atur deambulen sense res a fer o formen rotlles" i mostra una fotografia on es veuen dues dones negres empenyent dos carrets

amb dues criatures, de dia. L'article, amb un to proper a la novel·la policíaca, continua destacant fets normals com a criminals al cos del text: "Més gent recolzada als portals i rotlles d'homes magribins a les cantonades on toca més el sol" i es posi-

cion clarament a favor de la policia amb una maniobra prou coneguda a l'hora de citar gent. Així, a les citacions de testimonis de joves immigrants, els contradiu o matisa, mentre que, quan cita la policia, ho fa sense enfrontar-s'hi, oferint les paraules com un relat verídric i inqüestionable.

Finalment, cal destacar el biaix existent a l'hora d'abordar debats al voltant d'aquests fets. Al programa de referència de TV3, *Els Matins*, hem trobat tres casos clars que demostren que el debat es va centrar en les mesures policials o judicials que calia emprendre o en l'establiment de la immigració com a causa directa dels fets. En primer lloc, una enquesta on es preguntava: "És possible una bona convivència amb els immigrants?" i que va acabar amb el 28% dels vots favorables i el 72% dels vots contraris. En segon lloc, un debat sota el títol "El conflicte de la immigració a Catalunya", on es discutia si la causa dels fets de Salt era la relació entre gent autòctona i estrangera. I per últim, un altre debat on es preguntava: "Els delinqüents menors estan sobreprotegits?", on vam poder sentir demanar la rebaixa de l'edat penal als dotze anys i l'aplicació de penes de presó per al jovent que va protestar a Salt.

Sobre problemes estructurals com l'augment de la població sense que hi hagi un augment dels recursos per serveis socials, res a dir. Sobre la manca d'espais per joves, tampoc no hem sentit res. A partir d'aquí, que cadascú jutgi per si mateixa.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronca 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronca.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coetv Nou Barris (Barcelona) coetv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

ITINERARI
DESCOBERTA DELS EFECTES DEL CANVI CLIMÀTIC SOBRE ELS ECOSISTEMES I HÀBITATS DE L'ESPAI NATURAL DEL BAIX TER-MONTGRÍ

Es pot accedir a la ruta i els continguts per a dispositius mòbils de l'itinerari a:
www.naturalistesgirona.org/itinerariabaixter

Elaborat per: **30** Associació Naturalistes Girona

Amb el suport de: **2010** Generalitat de Catalunya Departament de Medi Ambient i Habitatge Diputació de Girona 221 municipis

www.naturalistesgirona.org

SCI
SOCIETAT CIVIL MEDITERRANEA CATALUNYA

Ajuda'ns a construir la pau
Fes-te soci/a de l'SCI-Cat!

www.sci-cat.org

[L'ACCENT]
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = fpcc@laccent.cat

www.laccent.cat

, espai directa

A vertical thermometer with a scale from 0 to 1,500. The liquid level is at 1,343, which is marked with a starburst and the number '1343'. A speech bubble at the bottom says 'I ARA... POSA'NS A 1.500!'.

**Tradici
ciò
rins**

**Del 14 de gener al
15 d'abril de 2011**

ATENCIÓN

Per totes les actuacions del Tradicionari, que es facin al C.A.T., les subscriptores de la Directa teniu un 10% de descompte en el preu de les entrades. Podeu consultar la programació a: TRADICIONARIUS.COM

Directament presenta'ns!

➤ **Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info**

d

Butlleta de subscripció

SETMANARI DE COMUNICACIÓ
DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....
Adreça.....
Població..... Codi Postal.....
Correu electrònic..... Telèfon.....
Quota: Ordinària ☐ 75 euros | Semestral ☐ 40 euros | Solidària ☐ 150 euros | Altres ☐euros
Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriuiu a sota el número de compte corrent) / Ingré ☐

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si ☐ No ☐ Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona.
També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça <subscriptions@setmanaridirecta.info> o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

DESCOMPTE DIRECTA:

Presentant la següent entrada podràs gaudir de l'espectacle NERÓ de la companyia teatral La Quadra Màgica per només 5 euros. Les funcions són els dissabtes a les 22h a la Sala PORTA 4 (Promoció vàlida per a dos persones del 15 de gener al 26 de febrer).

La Quadra Mágica presenta

NERÓ

Cada dissabte a les 22h
a la Sala Porta 4

DESCOMPTA

5 euros

PORTA 4 c/ Escleria 4-6. Local 6 Junt a Pl. Virreina de Garcia 931 854 840

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olja, 99 | Infopesai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EXIMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Rosselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patalapo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Tràvel · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portitgat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Elsenyra, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUEI · Méndez Núñez, i principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premia, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLE NOU:** Llibreria Etcètera · Lluç, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISSAL D'EMPORDÀ:** Llibreria L'Espiral · Ample, 4. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc de la gasolinera · Av. Pi i Margall, 120 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Canòves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquin Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Penya, 64 | Espai Fúnic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moes · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE RE:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Bar ts Pinzell · Caputxins, 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Galbadà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació cultural Populr Arameteix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distri-vinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboïà · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfe-liuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 44. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petrí, 9 | Sodepau · Car-nissers 8. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECADES:** CSO Els Timbres · Av. de la Gene-ralitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

TUNÍSIA • AL JAZEERA HA ANUNCIAT QUE S'ESTÀ A PUNT DE FORMAR UN NOU GOVERN DE SAVIS QUE HAURIA DE SUBSTITUIR L'ACTUAL

El carrer imposa un nou executiu amb pedres i ampolles

Giuliana Sgrena
Tunis

Deu dies després de la caiguda de Ben Ali, el dilluns 24 de gener, Tunísia va encetar una setmana que podria ser decisiva, sobretot si -com ha anunciat la cadena Al Jazeera- s'està a punt de formar un nou govern de savis que hauria de substituir l'actual, que ha estat continuïsta amb el règim i molt discutit als carrers amb protestes. El dilluns al matí, es van produir enfrontaments just davant del Palau de la Kasbah, seu del govern. Moltes de les manifestants, que havien arribat el diumenge 23 a Tunis provinents d'arreu del país amb l'anomenada *caravana de la llibertat*, van passar la nit a la plaça, just davant de la

L'aixecament va començar el dia 17 de desembre a la ciutat de Sidi Bouzid

El general Ammar va dir a la gent que es manifestava: “Les forces armades són una garantia dels ciutadans, del país i de la revolució”

seu governamental, amb una forta presència policial i desafiant el toc de queda. El dia 24, la policia va respondre amb gas lacrimogen a una pluja de pedres i ampolles. Mentrestant, el cap de l'exèrcit, el general Rachid Ammar, va declarar a la gent que es manifestava:

“Les forces armades són una garantia dels ciutadans, del país i de la revolució”. Altra vegada, semblava que es posava de manifest el rol diferenciat de la policia i els militars en la revolta, tot i que, a aquestes alçades, els policies favorables a Ben Ali haurien de ser fora de joc. La policia, d'altra banda, recentment ha demanat poder formar un sindicat propi.

D'altres manifestants es van reunir a la cèntrica avinguda de Bourghiba per demanar la dimissió del govern i l'exclusió de totes les persones que havien col·laborat amb l'expresident. El 24 de gener,

es van dur a terme nous arrestos domiciliaris de les col·laboradores més notables del vell règim: Abdel Wahab Abdallah, exministre conseller de la presidència; Abdelaziz Abdallah, primer conseller i portaveu del president, i Abdallah Kallel, president del Senat i exministre de l'Interior. Van ser alliberats, en canvi, Larbi Nasra i el seu fill, el propietari de la primera televisió privada del país, que havien estat arrestats el 23 de gener per “alta traïció i complot contra la seguretat nacional” pel fet d'haver mantingut contacte telefònic amb Ben Ali.

El dia 24 de gener, també es van reobrir les escoles, que estaven tancades des del 10 de desembre. Però, tot i l'ordre d'obertura emesa pel ministre d'Educació, Ahmid Ibrahim, opositor a l'antic règim i líder del partit Ettajdid -comunista-, moltes escoles han continuat buides. La causa és la vaga indefinida de les mestres proclamada per la Unió General de Treballadors, “un èxit sense precedents, malgrat l'intent del ministeri i dels mitjans de fer-la fracassar”, segons Nabil Haouachi, director del sindicat de professorat. La reobertura gradual de les escoles repre-

sentava un test important pel nou govern continuïsta, que es vantava d'un retorn a la normalitat d'un sector important de la societat. No va ser així. De fet, la vaga ha fet palès un enfrontament entre el Ministeri d'Educació i els sindicats d'esquerra. “No podem aplicar l'ordre d'un govern que no reconeixem”, ha declarat un altre sindicalista, Nejib Sellami, que afegeix: “La vaga és la resposta a un govern que ha mantingut el discurs que les protestes anirien disminuint amb el temps”.

Han sorgit nous partits, com el Front del 14 de gener -dia de la fugida de Ben Ali-, que agrupa partits d'extrema esquerra, nasseristes, nacionalistes i baassistes

Mentrestant, han aparegut noves formacions, com el Front del 14 de gener -dia de la fugida de Ben Ali-, que agrupa partits fins ara desconeguts d'extrema esquerra, nacionalistes, nasseristes i baassistes. Tots demanen la dimissió del govern, fet que confirma que la revolució dels geranis és absolutament laica, tot i que els islamistes no renunciïn a jugar les seves cartes.

MÓN ARAB • TUNÍSIA HA CREAT UN EFECTE DÒMINO DE MAURITÀNIA FINS A OMAN, DEL NORD D'ÀFRICA A LA PENÍNSULA D'ARÀBIA

“Avui Ben Ali, demà Mubarak”

Marc Almodóvar
El Caire

“Felicitem al poble tunisià”; “Prego perquè una cosa així succeeixi al meu país”; “Avui Ben Ali, demà Mubarak”.

Algèria, on la situació sembla més tensa, el govern ha decidit comprar blat per evitar la falta de subministraments. A Síria, després d'anys de política de reducció del subsidi als combustibles, han tornat a donar ajudes als re-

ursos energètics per la calefacció. A Kuwait, l'emir ha decidit donar 1.000 dinars (2.664 euros) a tota la ciutadania i proveir-la d'aliments gratuïts durant catorze mesos. A l'Aràbia Saudita, s'han exercit accions jurídiques contra cibercibervistes d'acord amb una nova llei instaurada l'1 de gener d'enguany. També hi ha hagut protestes a Oman, mentre al Iemen, on Ali Abdullah Saleh porta 30 anys al poder, milers de persones han sortit al carrer tot i les reformes econòmiques i polítiques anunciades

pel govern. Mauritània, que ha viscut nombroses manifestacions i un cas d'immolació, ha anunciat la rebaixa d'un 30% dels preus dels productes bàsics. La universitat de Khartoum, al Sudan, ha viscut diversos dies de protestes, també relacionades amb el procés d'independència del sud i que han provocat un augment inesperat de l'oposició a Bashir. Aquest va decidir empresonar Al Turabi, líder de l'oposició, després que fes una crida a una “revolta popular” i a la dimissió del ministre d'Hisenda. A Jordà-

nia, on les protestes han estat la constant de les darreres setmanes, el règim ha anunciat inversions milionàries per augmentar els salaris i acabar amb l'atur. Les mesures no sembla que hagin satisfet l'oposició, que ha tornat a sortir al carrer. Onze líders de l'oposició van firmar un comunicat que demanava la dimissió del president. Fins i tot Albània -on han mort quatre persones arran dels trets de la policia- ha arribat a sentir els efectes de la revolta tunisiana, tal com va insinuar el primer ministre

del país Sali Berisha. D'altra banda, a Egipte, set persones s'haurien intentat immolar calant-se foc. Tot i els intents del règim per difondre que es tractava de casos sentimentals i de desequilibrats mentals, l'onada d'immolacions ja ha afectat el mercat egipci, que ha experimentat una caiguda important al mercat de valors. Els grups de l'oposició, amb l'absència destacada dels Germans musulmans, van cridar a l'acció el dimarts dia 25, dia nacional de la Policia.

, roda el món

HONDURES • EN DISSET DIES, CINC PERSONES D'AQUEST COL·LECTIU HAN ESTAT ASSASSINADES

Un any de Porfirio Lobo: la violència contra gais, lesbianes i transsexuals no s'atura

Jordi de Miguel Capell
Barcelona

ADRIENNE PINE

El president hondureny Porfirio Lobo va emetre l'enèsim missatge de defensa de les forces de seguretat de l'Estat des de les instal·lacions del Comando de Operaciones Especiales (Cobras) el 13 de gener. "El mandatari va reconèixer l'esforç i el sacrifici diaris de cada policia per contribuir a fer que els hondureny i les hondurenys puguin tenir la garantia constitucional de viure en pau i tranquil·litat", reporta un diari del país. Lobo, que el 27 de gener celebra un any al càrrec, creix amb la seva elocució: "No decebrem el poble hondureny que va votar per la seva seguretat i li donarem seguretat". Continua sent 13 de gener a Tegucigalpa i diferents membres de la comunitat de Lesbianes Gais Transsexuals Bisexuals i Intersex (LGTBI) es manifesten davant el Ministeri Públic per exigir responsabilitats i investigacions. Entre el 22 de desembre i el 7 de gener, cinc persones d'aquest col·lectiu han estat assassinades.

Manifestació del col·lectiu LGBTI a Tegucigalpa per protestar contra els darrers assassinats

Des del cop d'Estat, 34 persones del col·lectiu LGBTI han mort violentament

La Vicky i la Valeria (el Johny E. melson i el Darwin Joya) encapçalaran sempre més una llista funesta que, tan sols set mesos després del cop d'Estat que va sacsejar Hondures el juny de 2009, ja havia incorporat dinou membres de la comunitat LGBTI. Ara són 34. Només cal contrastar la dada amb l'informe de Human Rights Watch (HRW) *No vales un centavo*, presentat un mes abans del cop, per entendre la magnitud de la repressió: en cinc anys, de 2004 a 2009, es van documentar disset assassinats de persones transgènere. L'informe ja denunciava la nul·la voluntat de les autoritats per investigar els abusos i les vexacions patides per membres de la comunitat LGBTI i la impunitat amb què -en molts casos- les executen els mateixos efectius de la policia.

Violència transfemida: assassinats polítics?

Per la coordinadora de la Red Lésbica Cattrachas d'Hondures, Indira Mendoza, "els assassinats de la Vicky i la Valeria són el bateig en sang del genocidi polític-militar del govern de Roberto Micheletti", que va precedir Lobo al poder. El dia del cop, organitzacions pertanyents al col·lectiu LGBTI com la seva van convocar una

concentració davant la Casa de govern per exigir la restitució del president elegit democràticament, Mel Zelaya, i unir-se a la diversitat de moviments socials i forces polítiques opositores que a partir d'aquell dia passarien a formar el Frente Nacional Popular de Resistencia (FNPR). Només algunes, aquelles que limiten la seva activitat a la prevenció i el tractament del VIH-Sida, es van mantenir fidels a la nova institucionalitat. Segons Mendoza, per por que "els deneguessin l'accés als antiretrovirals".

"En integrar-se a la defensa de la democràcia i l'estat de dret, el col·lectiu LGBTI no només va trencar amb l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia implícites en algunes expressions dels moviments socials, sinó que també va bufetejar el sistema patriarcal encarnat pels promotors del cop", afirma Mendoza. També manifesta que "com que la comunitat LGBTI continua aprofitant la conjuntura política per solidaritzar les aliances amb el moviment social i no defalleix en la lluita, el patriarcat continua en el seu procés de supervivència i els missatges d'odi i mort es traslladen a homes homosexuals dirigents i defensors actius dels drets humans". Un d'ells és Fernando Reyes, membre del Frente de Resistencia, segons el qual "les elits que van sustentar el cop han

considerat històricament la lluita del moviment de diversitat sexual com quelcom que atempta contra els valors i els bons costums. Per això no és estrany observar un increment de la violència contra aquest grup". Indira no titubeja i assevera: "Totes les morts són polítiques". Tot i això, segons ella, només tres dels 27 casos

d'assassinats patits fins el mes de juny passat es poden relacionar directament amb la participació política de les víctimes al Frente de Resistencia. El primer, probablement el més conegut, és el de Walter Trochez, membre del Centro de Investigación y Promoción de los Derechos Humanos de Honduras (CIPRODEH).

Fins ara, el govern no s'ha mostrat disposat a col·laborar en l'esclarament dels assassinats de membres del col·lectiu LGBTI, però la pressió de l'ambaixada dels Estats Units va fer que, el 20 de gener, només 24 hores després que aquesta demandés la investigació dels darrers cinc assassinats, la ministra de Drets Hu-

> I que fem des d'aquí?

Hondures ha estat un país tradicionalment marginat per la solidaritat catalana més polititzada. A partir dels anys 80, a l'Amèrica Central, la solidaritat es va focalitzar als països on havien triomfat revolucions (Nicaragua) o les guerrilles lluitaven per aconseguir-ho (El Salvador i Guatemala). Hondures, en canvi, pel seu valor geoestratègic, va restar controlada pels EUA. 25 anys després, catorze ONG amb presència a Catalunya desenvolupen projectes al país, però -excepte en casos puntuals- el seu treball no se centra en la incidència política: hi predomina l'assistència mèdica, alimentària i infantil. A banda d'algunes ONG i organitzacions feministes que els darrers

mesos han endegat campanyes de denúncia, poques entitats s'han mogut de forma decidida contra les conseqüències del cop. Segons el membre de l'Assemblea Bolivariana de Catalunya, Cristian Cepeda, "quan el cop estava a primera plana, hi havia molta gent participant, però ara que s'instal·la el silenci mediàtic, tot i que continuen havent-hi morts, amenaces, expropiacions massives i pràctiques antidemocràtiques, la participació ha baixat molt. Passa amb els col·lectius suposadament polítics, però també amb la comunitat hondureny a Catalunya, que reuneix gairebé 16.000 persones. El tema d'Hondures, com d'altres, està quedant en mans dels experts en solida-

ritat. Les causes d'aquest fenomen són diverses, però crec que tenen relació, per una banda, amb el fet d'assumir la solidaritat com una moda i, per l'altra, amb no ser capaç de col·locar els temes no com allò que passa en un país llunyà, sinó com un problema que també afecta la nostra pròpia realitat". Atenent la complexitat de la situació política a Hondures i les demandes del Frente de Resistencia, l'Assemblea Bolivariana ha iniciat una etapa d'activitats a algunes de les localitats catalanes amb més població hondureny, com Tarragona. Malgrat l'esforç, "s'ha de reconèixer -afirma Cepeda- que els resultats encara continuen sent pobres. Queda molt treball per fer".

mans, Ana Pineda, rebés els representants de diverses organitzacions de la comunitat.

LGTBI: de la marginació a la protecció

La sociòloga barcelonina Judith Muñoz Saavedra va ser testimoni directe de la persecució a la qual va ser sotmesa la comunitat LGTBI després del cop d'Estat. El 17 de setembre de 2009, va arribar a Hondures per treballar com a cooperant en un projecte d'abastiment d'aigua d'una ONG madrilenya. Durant aquelles dates, ja havien estat assassinats set membres del col·lectiu. Segons la Judith, la unió dels moviments socials contraris al cop va permetre que les demandes del col·lectiu LGTBI fossin assumides pel Frente de Resistencia, el principal objectiu del qual és la refundació del país a través de la redacció d'una nova carta magna: "La demanda per una nova constitució no és la mateixa que hi havia abans del cop. Ara és molt més àmplia i inclou la diversitat sexual. El naixement del Frente va permetre que coexistissin determinats sectors de partits polítics amb moviments socials de tota mena (cristians de base, bolivarians, indígenes, feministes...) i que els col·lectius que abans estaven marginats acabessin protegint-se entre ells. El col·lectiu LGTBI va passar de ser un grup rebutjat a ser protegit".

Els primers mesos de camí conjunt, però, no van estar exempts d'obstacles. La integració del col·lectiu LGTBI al Frente també va topa amb les actituds homòfobes d'alguns

Porfirio Lobo compleix un any al capdavant del govern d'Hondures marcat per la continua repressió als moviments socials

dels seus membres: "Si anàvem a marxar i els companys cridaven *cule-ros* (insult adreçat als homosexuals) als militars, nosaltres els dèiem: 'Nosaltres som culeras i estem aquí'. En una reunió nacional del FNRP, el coordinador de Tegucigalpa va dir: 'Algunes creuen que som *mariques* perquè no agafem les armes'. I jo li vaig respondre immediatament amb veu de tro: 'Diràs mig homes, però no maricas!'", explica Indyra Mendoza.

Cop d'Estat i transfemicidi: la petjada neoliberal

La lectura de l'informe *Assassinats en el marc del cop d'Estat de la comunitat LGTBI*, elaborat per la Red Lésbica Cattrachas, no només permet constatar un increment de la persecució a mesura que creix el protagonisme del col·lectiu en les activitats del Frente, sinó un major acarnissament en els assassinats. Alguns cadàvers de transsexuals apareixen deca-

Militars a Tegucigalpa

Bajo Aguán: 365 dies de repressió al camp

La repressió contra el camperolat, periodistes i mitjans comunitaris, feministes i professorat i la impunitat de què gaudeixen els seus executors han estat constants durant el primer any de govern de Porfirio Lobo. El que succeeix a la regió del Bajo Aguán, al nord del país, n'és un exemple clar. El 15 de novembre de 2010, cinc camperols en lluita per la recuperació de terres van ser assassinats per la guàrdia militaritzada del

terratinent Miguel Facussé, un dels homes més poderosos d'Hondures i promotor del cop d'Estat contra Mel Zelaya. La progressiva pèrdua de sobirania alimentària del país -que els darrers anys ha passat de ser un gran productor de grans bàsics a cultivar palma africana per a l'exportació d'oli i els agrocombustibles- respon en gran part a la progressiva concentració de terres en mans de grans latifundistes imposada pels organismes finan-

cers internacionals. Fins als anys 90, el camperolat -gran part organitzat en cooperatives- havia prosperat gràcies als incentius governamentals per colonitzar la zona. Amb els acords d'ajustos estructurals, sense terra, han tornat a ser assalariades dels grans terratinents. La pobresa s'ha reinstal·lat al camp, on gairebé la meitat de la població viu amb ingressos inferiors als 0,5 dòlars diaris. Per això s'han tornat a organitzar, per recu-

perar les terres que els pertanyien. Els desallotjaments, els atacs armats per part de l'exèrcit, la policia i els grups paramilitars, les detencions il·legals, la difamació mediàtica... han estat la resposta davant les ocupacions de terra del Movimiento Unificado Campesino del Aguán, amb qui Porfirio Lobo va establir acords el mes d'abril. Lletra morta: Lobo és acusat de no complir i de permetre la militarització de la zona.

pitats, castrats o cremats. Segons Judith Muñoz, "el que s'està fent és una neteja de dos tipus: una política, que és l'assassinat selectiu de membres de la resistència; i l'altra social, que és l'extirpació del fàstic, d'allò que està distorsionant la imatge de la pàtria, que és masculina i viril, com el soldat. En un context de guerra, els cossos deixen de ser persones i passen a ser botins i armes de guerra. Com fas mal a l'enemic? Danyant el seu cos. Com el conquereixes? A través de la violència i la violació. Quan amputen els genitals a un transsexual, el que estan fent és enviar un senyal simbòlic: 'L'hem destruït, hem normalitzat el seu cos, que estava alterant l'equilibri i la visió tradicional del país'".

Quina part d'aquesta violència pot atribuir-se a factors culturals d'una societat amb valors patriarcal tan arrelats? Segons Andrienne Pine, poca. Pine és antropòloga, professora de l'American University a Washington i experta en les polítiques de mà dura a Hondures, analitzades al seu

llibre *Honduras: Working hard, drinking hard*. Segons Pine, "sovint, determinades formes de violència quotidiana són atribuïdes a la cultura, assumint que aquesta existeix separada de la política, l'economia i la violència estructural. Es diuen coses com 'Els hondurenys són violents' o

"Promovent l'estat del terror, les elits poden convèncer la gent més fàcilment que el capitalisme és positiu pel país"

'Els hondurenys són homòfobs'. Però, si aquesta generalització és certa d'alguna manera, no és com a resultat de la cultura, sinó de determinades circumstàncies polítiques i històriques que han generat aquesta cultura de la violència i d'uns agents concrets po-

derosos que se'n beneficien. Promovent l'estat del terror, les elits que hi ha darrere el cop poden convèncer la gent més fàcilment que el capitalisme neoliberal pot convertir el país en un lloc més segur i ordenat, tot i que, de fet, són les reformes neoliberals les que han empobrit i negat el dret de decidir a la població hondurenya". Per l'antropòloga, aquest tipus d'afirmacions, en lloc d'identificar els seus vertaders responsables, "justifiquen una major criminalització de les víctimes de la violència i afavoreixen el control militar com a camí per controlar l'anomenada cultura violenta".

Violència i reformes: la 'doctrina del shock' a Hondures

Sigui quin sigui el grau d'implicació, per acció o omissió, de les forces de seguretat hondurenyes en els assassinats que assolen el país, una cosa sembla evident: el cop d'Estat -patriarcal, militar i neoliberal- va desfermar una set de violentar tot allò que distorsiona la imatge que tenen

del país les classes que el dominen. I el seu president, Porfirio Lobo, ha fet molt poc per aturar-la. Quan falten pocs dies perquè es compleixi el seu primer any de mandat, el candidat que prometia "normalitat democràtica" combina la repressió amb les reformes: l'abc de la doctrina del shock. Mentre incrementa la violència contra sectors populars i opositors del país i firma acords de contrainsurgència amb Israel, Lobo visita la Nova Orleans de després del Katrina per conèixer de primera mà els processos de privatització de la salut i l'educació, mira de fer creïble als organismes internacionals la seva Comissió de la Veritat i impulsa una petita reforma constitucional que obre la possibilitat de celebrar referèndums i consultes populars, també sobre una possible reelecció presidencial, motius pels quals els ideòlegs del cop d'Estat argumenten l'expulsió de Zelaya.

Des del seu seient de diputat vitalici, l'anterior president colpista, Roberto Micheletti, ja ha parlat: acusa Lobo de voler perpetuar-se al poder.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

‘Ianquis come home!’

‘La sisena flota a Barcelona’ aborda la història d’amor i odi entre la població barcelonina i els mariners de la US Navy

Roger Palà

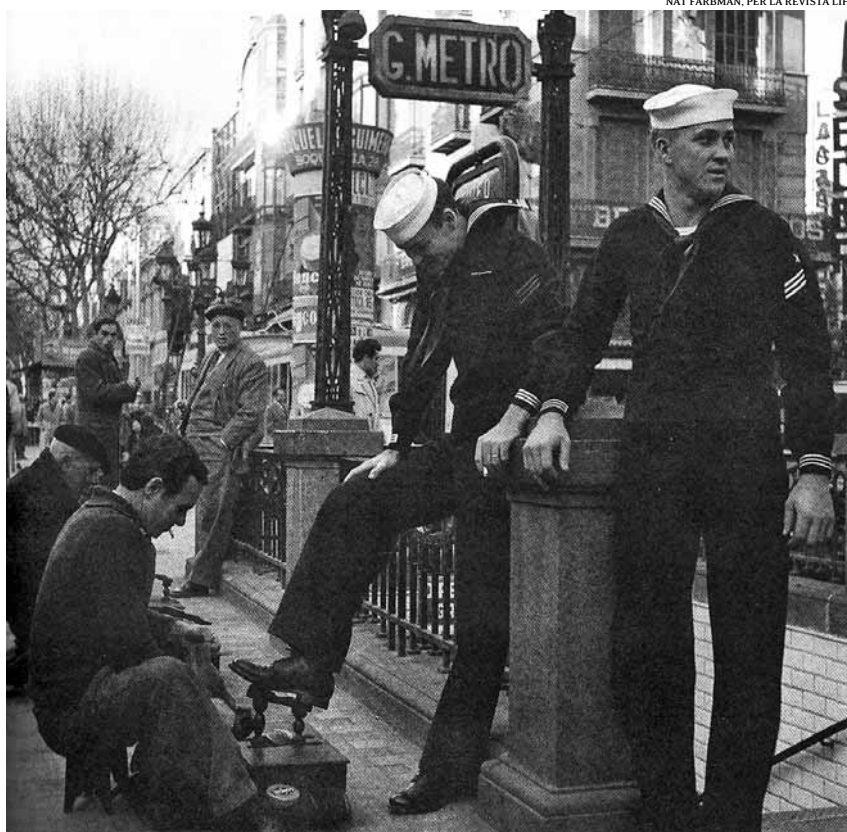
expressions@setmanaridirecta.info

El dia de Sant Esteve de 1987, un artefacte explosiu va esclatar al número 2 de la plaça del Duc de Medinaceli de Barcelona. El que avui és el restaurant d’una cadena de menjar ràpid llavors era la seu de l’USO Mediterranean Fleet Center, un club privat destinat a l’ús de la sisena flota dels Estats Units. Els joves mariners de la Navy hi podien canviar moneda i informar-se de totes les activitats que es feien en anglès a la ciutat. Fins aquell dia, va ser el punt de trobada dels militars *ianquis* de pas per Barcelona. Ja no ho tornaria a ser mai més.

De resultes de l’atemptat, el mariner Ronald Strong, de 22 anys i natural de Pensilvània, va morir. Quatre mariners més van resultar ferits i el local va patir desperfectes importants. L’atemptat, d’autoria mai aclarida -en el seu moment, el van reivindicar simultàniament Terra Lliure i un fantasmagòric Exèrcit Roig Català d’Alliberament (ERCA), tot i que algunes informacions periodístiques van apuntar a activistes palestins o libanesos-, va ser la gota que va fer vessar el got. El de 1987, seria el darrer Nadal que la sisena flota dels Estats Units faria servir el port de Barcelona com a destí, 36 anys després que els primers vaixells nord-americans amarressin a la ciutat.

Història d’amor i odi

D’aquesta manera, es posava punt final a una història d’amor i odi molt poc estudiada, tot i que l’impacte de l’arribada dels nord-americans a Barcelona va suposar una autèntica revolució econòmica i social en la fosca nit del franquisme. El periodista Xavier Theros narra la relació entre la marina ianqui i la ciutadania barcelonina amb tot luxe de detalls a *La sisena flota a Barcelona* (La Campana), un volum documentadíssim, que se situa entre el reportatge periodístic i el relat novel·lat en primera persona i guanyador del darrer Premi Josep Maria Huertas Claveria.

Uns mariners es fan enllustrar les sabates davant del Liceu

ria. A partir d’una recerca documental minuciosa i desenes d’entrevistes a testimonis encara vius -inclosos mariners de la sisena flota que van visitar Barcelona-, Theros posa el focus per primer cop sobre un vessant de la història de la ciutat -i del país- no gaire estudiat.

Els primers vaixells de la marina de guerra dels Estats Units que van amarrar al port de Barcelona van arribar a la ciutat el 9 de gener de 1951. Alacant, Palma de Mallorca, València i Tarragona -així com Màlaga i Cartagena- van veure amarrar als seus ports 30 naus de la marina de guerra dels EUA. La dècada dels anys 50 va suposar un canvi de registre pel franquisme. La consolidació de la guerra freda va

fer que els EUA passessin a considerar el règim espanyol com un aliat. L’establiment de bases militars en territori espanyol i l’ús dels ports arreu de l’Estat van ser un pas més en aquest procés. En el moment en què el règim es trobava més aïllat internacionalment, el govern d’Eisenhower va contribuir decididament a solidificar-lo.

2.039 vaixells en 36 anys

Al llarg dels 36 anys en què la sisena flota va visitar regularment Barcelona, al port de la capital catalana, hi van ancorar 2.039 vaixells de tot tipus, des de bucs de càrrega fins a portaavions. L’arribada dels mariners ianquis era viscuda per la ciutat com una festa. El

desenvolupament de la indústria turística local va tenir els primers moments d’esplendor amb aquella flota, capaç de desembarcar de cop milers de mariners que deixaven una reguera de dòlars per allà on passaven. “Va ser el primer turisme de masses del país i molts dels vicis que van sorgir aleshores són visibles encara als nostres dies”, reflexiona Xavier Theros al pròleg del llibre.

L’impacte va ser importantíssim a l’anomenat barri Xino. “El modern Raval és obra de la sisena flota, que va afavorir l’obertura de nous negocis en aquells carrers, com els famosos bars de llums vermells”, explica Theros. Locals com el Kentucky o el Panam’s

guarden encara els records d’aquella època. El carrer d’Escudellers va convertir-se en el focus d’activitat més canalla de la nit barcelonina: gràcies als mariners nord-americans, es van poder escoltar els primers discos de rock’n’rol als locals recòndits del Xino. Barcelona era coneguda arreu d’Europa pel canallisme del seu barri portuari, només comparable al *quartiere spagnolo* de Nàpols. Amb una única diferència: la ràtio de malalties venèries era deu cops superior a Barcelona.

Després d’un flirt apassionat que va durar anys, l’arribada de la transició espanyola va suposar un refredament de les relacions entre la sisena flota i Barcelona. L’esquerra i el catalanisme veien els EUA com la potència que havia rentat la cara al franquisme justament quan es trobava més aïllat a escala internacional. La manifestacions contra l’OTAN i les accions de la Crida a la Solidaritat van ser només el pròleg d’un final anunciat. Els vaixells de guerra nord-americans han continuat arribant regularment al port de Barcelona, però res no ha estat el mateix. Els ianquis van tornar, gairebé del tot, a casa.

> Una història gràfica

La historiografia local no és gaire prolífica pel que fa a estudis sobre la sisena flota, però el fotoperiodisme català va seguir el rastre de la marina dels Estats Units amb tot luxe de detalls. Des de Català-Roca fins a Eugenio Forcano o Joan Colom, passant per la nissaga dels Pérez de Rozas a *La Vanguardia*, les instantànies de Ramon Dimas o J.A. Sáenz Guerrero per *Destino* o, més tard, les de Marcel·lí Sáenz per a *El País*. També la revista *Life* va dedicar un prolífic reportatge a Barcelona i la marina ianqui, com palesa la fotografia que publiquem, obra de Nat Farbman (1953).

NAT FARBMAN, PER LA REVISTA LIFE

MÚSICA

L'essència 'black' s'instal·la a Nou Barris

'9b in black' ret homenatge al llegendari guitarrista afroamericà Robert Johnson

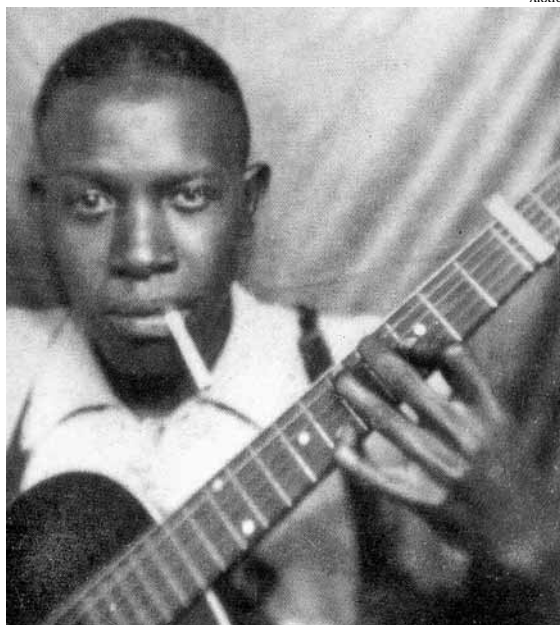
Si el Rei del Delta blues aixequés el cap, segurament esbossaria un somriure amb els dits enganxats a les cordes i la cigarreta a la boca. *9b in black* és la nova proposta de festival de música negra a Nou Barris. Del 4 al 6 de febrer i organitzat pel Casal de barri de Prosperitat, l'Associació Capibola i l'Ateneu Popular 9Barris, el cicle vol retre un petit homenatge al cantant, compositor i llegendari guitarrista afroamericà Robert Johnson, nascut ara fa 100 anys.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Tota l'essència *black* concentrada en un cap de setmana que repassa els estils d'un món que va més enllà de les melodies. La inauguració anirà a càrrec del funk de Phat Fred, un dels grups europeus més representatius del gènere, que ha aconseguit trencar esquemes musicals i crear el que algunes anomenen com a *punk funk*. I per acabar la primera nit, la proposta sound de Trevor Sax, un dels fundadors de Saxon Sound, creat a Londres el 1976 i un bon representant de la cultura afrocaribenya a la ciutat grisa.

Nit Johnson

El dissabte 5 de febrer és el dia Johnson. A partir de mitja tarda, a l'Ateneu Popular de Nou Barris, *9b in black* ha creat una programació centrada en l'estil i les notes de Robert Johnson. L'espectacle *Desde la cuneta - Viendo pasar a Robert Johnson* obrirà aquest vespre, pensat en format cabaret i amb una conferència amb acompanyament musical que donarà pas a l'actuació dels músics Amadeu Casas i Víctor Puertas. La nit continuarà amb la proposta d'Hernán Senra, més conegut com el *Chino* i convertit, a l'actualitat, en un dels protagonistes de l'escena blues de Barcelona. Acompanyat per The Big Bet, el *Chino* interpretarà els temes del seu nou treball titulat *100 years*, i

ARXIU

Una de les dues fotos que s'han conservat del llegendari guitarrista Robert Johnson

en referència -justament- a Johnson. Unes versions que voregen els límits del gènere i que defugen, per sort, aquella estratègia de voler copiar nota per nota.

La clausura del festival no s'ha deixat descoberta, sinó en mans d'autèntics professionals: la Barcelona Big Blues Band amb Mark Tortorici. Concebuda com les velles orquestres de ball dels anys 40, aquesta formació ha cobert el buit existent a la ciutat d'una banda fixa i permanent dedicada al blues. Actualment, està dirigida per dos dels músics més reconeguts de l'escena a Barcelona, Big Dani i Iván Kovacevic.

Llegendes amb aires de blues

Una llegenda nord-americana explica que Robert Johnson va vendre la seva ànima al diable a l'encreuament de l'autopista 61 amb la 49, a Mississipi. El pacte era simple: Johnson volia esdevenir el millor intèrpret de blues del món. Tant si la llegenda és certa com si és falsa, gairebé podríem dir que Johnson ho va aconseguir

9b in Black Festival de música negra de Nou Barris

Del 4 al 6 de febrer a Nou Barris.
Més informació:
9binblack.posterous.com.

i, encara ara, ningú no sap de veritat si morí exactament aquest conegut guitarrista, compositor i cantant a l'edat de 27 anys.

AUDIOVISUALS

Més enllà de la crisi, una altra vida

'Homenatge a Catalunya II' retrata l'autogestió

Les imatges que trobem quotidianament als mitjans de comunicació ens parlen d'un món globalitzat, dirigit per uns mercats que només es comuniquen amb xifres que pugen i baixen en uns panells digitals. Amb aquest documental -produït per l'Institut de Recerca de la Universitat Oberta de Catalunya (IN3)-, Joana Conill, Manuel Castells i Àlex Ruiz han volgut retre homenatge a aquelles vides que defugen d'aquests mercats, a la recerca d'alternatives que, des del no-res, aviat esdevenen reals.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

El col·lectiu autor d'*Homenatge a Catalunya II* parla del documental com "una història d'històries sobre la construcció d'una economia sostenible, solidària i descentralitzada". Això es tradueix amb les experiències extretes de més de 70 entrevistes, 40 hores de gravació i localitzacions a catorze indrets diferents del territori català. Cooperatives d'habitatges, de consumidors, moneda social, xarxes d'intercanvi i bancs de llavors ens parlen d'un altre model de consum, de relacions laborals i, en definitiva, de vida. Petits projectes que es van escampant i que presenten noves alternatives o, en d'altres ocasions, en reprenen d'antigues. Una d'elles, el retorn al camp i la represa dels contractes de masoveria. Tot plegat, explicat amb un llenguatge planer, sense grans teories i amb molta pràctica.

Un documental per incitar al debat

Visualitzar un fenomen invisible i generar debats. Les intencions de Conill, Castells i Ruiz a l'hora de dissenyar el projecte van anar més enllà de construir l'audiovisual i van apostar per una espècie de *work-in-progress* amb un objectiu final: incitar a l'acció i donar a conèixer aquestes alter-

Homenatge a Catalunya II

Autores: Joana Conill, Manuel Castells i Àlex Ruiz.
Producció: IN3, 2010.
Durada: 63 minuts.

Més informació i descàrrega del documental: www.homenatgeacatalunyaaii.org.

natives que creixen dia a dia a casa nostra. A partir d'aquí, el col·lectiu autor afirma que "no és un treball acabat, conclusiu i tancat, sinó un treball en progressió". De moment i justament per incitar el debat, ja han iniciat les presentacions en format cinefòrum. La propera serà el 7 de febrer al Centre Cívic Parc Sandarú de Barcelona.

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestrebball.coop

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatatinvisible

www.laciatatinvisible.org

Rico 35 baixos - 08014 BCN - 93 298 99 47

HERBOLARI

Venda de plantes medicinals, tés, espècies i elaboracions artesanals

- Massatges (terapèutics)
- Teràpies alternatives (Reiki, Flors de Bach...)
- Tallers (ús de Plantes Medicinals, Aromateràpia)

C/ Flassaders 14, 08003 Bcn Telf. 93 319 69 42
herboribera@gmail.com

, expressions

MÚSICA

La dona vista per John Zorn

Dues visions de la feminitat a càrrec d'un mag de l'eclecticisme sonor

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Amb un peu a la cultura de masses i l'altre a la música culta, fa 30 anys que John Zorn es reivindica com un referent de l'encreuament lliure d'estils, amo d'un univers referencial insòlitàment ampli. Saxofonista de *free jazz* i de *grindcore*, compositor en els formats més diversos, també es mostra fascinat per les capacitats ritualístiques de la música, per la màgia de la composició espontània.

Amic d'un cert misticisme, doncs, Zorn sovint ha abordat el món de la dona amb aquesta clau, però també amb registres més mundans. Ha dedicat composicions a una heroïna de films d'arts marcial (Xu Feng) i a artistes que han suggerit algunes de les composicions més belles d'una discografia usualment crispada. Com "Redbird", una peça morosa marcada per l'espacialitat estesa d'unes notes enigmàticament esparses que conjuren el minimalisme de la pintora Agnès Martin.

Retorn a les 'file-card compositions'

Darrerament, el novaiorquè ha dedicat dos discos conceptuals a

la dona. Pel primer d'ells, *Femina*, ha recuperat un mètode que li va donar resultats excepcionals en el passat, el de les miscel·lànies *file-card* compositions: amalgames dislocades de passatges instrumentals o vocals de durada variable, tonalitat radicalment diversa i connotacions narratives. En plena maduresa, però, sembla haver domesticat aquest sistema d'atzar controlat: a *Femina*, es produeixen canvis sobtats, però el conjunt és relativament homogeni, tot i alguns trencaments *noise*.

En aquesta dinàmica de *revival* renovador, Zorn recupera l'arpa de Carol Emanuel per una obra amb alguns fragments exquisits, medievalitzants alguns, espirituals d'altres. Tot està executat per un grup 100% femení d'interpretes, com Sylvie Courvoisier o Ikue Mori. L'últim tall de l'elapè està bellament propulsat per Emanuel i pel vibràfon de Shayna Dunkelman, que aquí ofereixen una variant que caracteritza el corpus zornia. *Femina -end titles* és com un pont entre el Zorn d'avantguarda de la resta d'aquest elapè i el Zorn inclassificable del posterior *The Goddess*.

Femina

John Zorn.

The Goddess

John Zorn.

Pop insòlit

En aquest últim disc, el compositor vol evocar el món de les celebracions paganes matriarcal, però les seves intencions són més difícils de descodificar, donades les irrupcions virils de la guitarra elèctrica de Marc Ribot. Les peces sí que desprenen un regust de ritual, per l'ús de melodies i ritmes agradables, però insistents i envoltants. El plantejament remet -en part- als nuclis compositius esquemàtics, estesos pel virtuosisme dels músics, en què es basa el seu projecte multiforme *Masada*. *The Goddess* sona com el pop i com la música de cambra, com l'*easy listening* i l'avantguarda; recombina materials existents per crear quelcom de nou i bastant paradoxal: folklòric i cosmopolita, ancestral i netament contemporani.

MÚSICA

Yacine & The Oriental Groove

Parabolic
(Kasba Music).
Fusió.

Nascut en gran part arran de l'experiència d'haver compartit escenari fa un parell d'anys amb la formació francoalgeriana Speed Caravan, el nou grup de Yacine Belahcene sona més roquer i, alhora, més mediterrani que mai. The Oriental Groove és la nova proposta d'un músic que, ja fos al capdavant dels històrics Cheb Bawlski -pioners del mestissatge català- o bé pilotant uns eclèctics Nour, ha estat mostra d'una intensitat i un talent únics a l'hora d'unir amb gust cultures i músiques de procedència diversa.

The Oriental Groove és un vaixell que Belahcene comparteix amb el llautista d'origen grec Yannisa Papaioannou (o8001, Orquestra Arab de Barcelona). Amb el trumfo d'haver incorporat un guitarrista sòlid com Francisco Guisado *Rubio* (Color Humano), un bon pilar per qualsevol banda, Yacine porta a Parabolic cançons noves, revisions de peces de la seva trajectòria i també clàssics magribins, amb un rerefons més marcat que mai pel contrast de realitats i identitats.

RP

MÚSICA

FP

Pedres contra planetes
(Hang the DJ).
Punk-rock.

El nou LP del grup osonenc FP -sigles de Fills de la Plana o de Francesc Pujols, depèn de qui n'expliqui la història- és la prova fentant que els millors productes musicals són aquells que s'elaboren a base de pocs ingredients ben cuinats. Amb un recorregut dins l'escena subterrània catalana (part del mític tripartit invertit amb Els Surfing Sirles i El Mal Ja Està Fet), FP beu de l'escola del punk-rock més clàssic, tant del que tenim més a prop (Bude-llam, La Polla) com del de

l'altra banda de l'Atlàntic (Rancid, Bad Religion), sense obviar instants d'adrenalina hardcore en forma de tornades fàcilment cantables, com a "Trajecte" o "Mentrestant".

A *Pedres contra planetes*, hi trobem cançons sobre l'angoixa existencial i escopinades de ràbia contra un ordre social injust, totes elles elaborades amb un punt d'innocència, com el que glosen a la cançó que dóna nom al disc, "Ingenus". Hi ha una altra Catalunya que no escolta Manel. I és aquesta! RP

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 35, 1a planta · Bcn 93 318 81 62

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

Teteria Malea
cooperativa autogestionària

vine a comprar les necessitats

c/ Riego 16
barri de Santa Eulària
Obert de dimarts a diumenge
dimarts i còpia de telèfon: 93 318 81 62

Ajudan's a sembrar idees i a collir realitats!

Fes-te soci de l'Era

Rebràs trimestralment per correu la revista Agrocltura, el butlletí d'Esport (en format electrònic si tens correu-e) i la informació dels cursos i altres activitats de l'associació.

l'era espai de recursos agroecològics

TRUCAN'S! Tel. 93 878 70 35 · www.associaciolera.org

CAMPANYES

Casal Autogestionat la Mola: un espai de creació a Molins de Rei

Es tracta d'un espai on es fa un cinefòrum, un mercat d'intercanvi, reciclatge de material informàtic i tallers de circ i que disposa d'una 'cafeta' i un 'boulder'

Espai Desastre del CA La Mola, on es porten a terme els tallers i cursos de circ

Anna Pujol
expressions@setmanaridirecta.info

Un grup de gent jove es va reunir a la plaça de la Creu de Molins de Rei, ara fa tres anys, i va crear la Plataforma per un Casal Autogestionat de Joves (PLACAJ). La màxima reivindicació d'aquest grup era aconseguir un espai per poder dur a terme espectacles, cursos i tallers pensats pel jovent de la població, ja que en aquell moment no hi havia cap lloc que fes aquestes funcions. Aleshores, van començar a cercar un espai que fos prou gran per poder dur a terme totes les idees i propostes que tenien; després de localitzar diverses naus industrials abandonades al nucli urbà,

El grup de circ disposa d'un espai amb trapezis, teles, monocicles, malabars i estris d'acrobàcia

van començar a trucar a les persones propietàries. Una d'aquestes persones, va decidir cedir la seva nau al col·lectiu i arribar a un acord d'ús indefinit. Finalment, el març de 2009, després de netejar i adequar l'espai, es va inaugurar el Casal Autogestionat La Mola.

Actualment, el CA La Mola acull un projecte que impulsa diferents propostes relacionades amb les arts escèniques, la pintura, la informàtica i la música. El col·lectiu ha muntat una *cafeta*, que s'obre cada dia de 7 a 9 del vespre, un mercat d'intercanvi on deixar i agafar tot el que es necessita, un *boulder* per poder entrenar i perfeccionar la tècnica de l'escalada, un cinefòrum gràcies al qual s'ha engegat un cicle de projeccions setmanals (impulsat conjuntament amb el Cine club Hal 2002 de Molins de Rei), un grup que -sota el nom de Molab-recicla ordinadors i aposta pel programari lliure, un grup de circ i els *Divendres* de la Mola, amb diferents propostes musicals com la *jam session* que es farà el 18 de febrer (consulteu el Facebook del casal per concretar l'horari de les activitats).

El grup de circ de la Mola disposa d'un espai molt ampli condicionat amb trapezis, teles, monocicles, malabars i elements per fer acrobàcia i equilibris. Aquest espai s'anomena Espai Desastre. Les persones que fan circ treballen tres línies: els cursos regulars amb professors experimentats, dirigits a tothom que vulgui iniciar-se en aquest món; els tallers oberts per poder compartir experiències o provar nous exercicis i en què les participants són alumnes i professors alhora, i l'espai obert (se cedeix l'ús de la sala a les persones interessades o

CA La Mola

C. Canal de la Infanta, s/n
(Davant de l'Escola d'Adults)
Molins de Rei.
Al Facebook
Casal DeJoves La Mola.

bé a les companyies que vulguin entrenar). A més, també s'ha creat un grup de circ regular que, des de l'estiu passat, ja ha fet diferents sortides a d'altres espais i poblacions properes per presentar els seus propis espectacles. Precisament, el proper 29 de gener a les 8 de la tarda, la Mola acollirà la presentació de l'espectacle de cabaret creat per aquest grup.

Perquè el projecte continuï evolucionant i pugui arribar a tothom, el CA La Mola està obert a qualsevol proposta nova, que es pot presentar el diumenge a la tarda a l'assemblea general. D'aquesta manera, el casal s'ha convertit en una alternativa creada i gestionada per poder suplir les mancances i els buits que deixen les institucions públiques a l'hora de crear espais i activitats per la gent jove, moltes vegades per manca d'interès i altres perquè no es dedica temps a conèixer quines són realment les inquietuds i les motivacions de la població.

. ZONA LLIURE

CODI REBEL

Guifi.net, la xarxa lliure autogestionada

Guillem Gilabert Oriol
Membre de GNU/Linux.cat

Guifi.net és una xarxa que connecta milers d'ordinadors mitjançant la tecnologia sense fils i la fibra òptica. La xarxa és autogestionada. Cadascú és propietari del seu tros de xarxa i la manté. Per respectar la legalitat vigent i no fer competència deslleial a les operadores tradicionals, Guifi.net s'ha hagut de constituir com una operadora de telecomunicacions i operar a través de la Fundació Guifi.net.

Guifi.net va sorgir el 2004 al municipi del Gurb (Osona) perquè a les companyies de telecomunicacions no els sortia rendible fer arribar Internet a les zones rurals. Així, van ser les pròpies usuàries que van decidir fer arribar la xarxa a les seves poblacions. Actualment, la xarxa compta amb 12.000 nodes i més de 18.000 quilòmetres de connexions. Això interconnecta un territori que s'estén des de Roses fins al Vendrell, passant per Barcelona i Vic. Al País Valencià, connecta Castelló amb els pobles de l'interior.

Per connectar-s'hi, primer de tot, cal entrar a www.guifi.net/maps i comprovar si, allà on vivim, tenim accés a la xarxa. Seguidament, necessitem un ordinador personal, una antena al terrat (que val prop de 70 euros) i acceptar els termes establerts al Comuns de la Xarxa Oberta, Lliure i Neutral (XOLN). Aquests comuns estan inspirats en la Llicència Pública General del GNU (GPL) del programari lliure i són els

encarregats d'assegurar l'existència d'una xarxa lliure, oberta i neutral.

La xarxa és lliure perquè tothom la pot utilitzar com vulgui, sempre que no en perjudiqui el funcionament. És oberta perquè tothom s'hi pot connectar, saber com funciona i conèixer els seus components. És neutral perquè és independent dels seus continguts i, per tant, ningú no els pot censurar.

Un cop hi estem connectades, no només podrem tenir l'accés a Internet que alguna usuària o algun Ajuntament vulgui compartir amb nosaltres, sinó que també podrem accedir als continguts que comparteixin altres usuàries, com ara fitxers multimèdia, programari, emissions de ràdio, emissions audiovisuals, dades d'estacions meteorològiques i fins i tot càmeres web per saber què passa a casa nostra quan no hi som.

A tall d'exemple, un dels molts èxits de Guifi.net ha estat connectar els camps de refugiats del Sàhara entre ells, cosa que ha estalviat el pagament de les factures telefòniques -que en molts casos equivalien a la totalitat del seus sous- a les seves habitacions.

La xarxa lliure té un futur prometedor: continuar creixent a un ritme constant i aconseguir connectar-se als punts neutres on les diferents operadores interconnecten les seves xarxes. D'aquesta manera, pel sol fet d'estar connectat a la xarxa de Guifi.net, tindrem accés a Internet a preus de majorista, és a dir, a 30 euros l'any amb una velocitat de 1.000 megabits per segon.

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 27 de gener

Accions de la vaga general

8:30h Trobada lúdica festiva al carrer Torrent de l'Olla, baixada cap a la plaça Sant Jaume amb una xoriçada popular a les 10h, enmig del carrer, allà on sigui. Convoca: Treballadors i treballadores de Parcs i Jardins.

Assemblees al matí convocades pels sindicats IAC i CoBas als llocs de treball; més tard, a les 11h, assemblea central a l'Institut Balmes (C. Pau Clarís, 121), per acabar amb una acció de protesta al voltant de les 13h.

9h Cercavaga als Tres Tombs (Mercat de Sant Antoni)

12h Concentració a la plaça Sant Jaume, convocada pels treballadors i les treballadores de les administracions públiques de la CGT.

12:30h Trobada unitària a la plaça Sant Jaume o a la parada de metro Jaume I.

17:30h Manifestació unitària contra la retallada de les pensions al passeig de Gràcia amb avinguda Diagonal (Jardins de Gràcia).

19h Manifestació a la plaça Universitat, convocada per la CNT Catalunya.

Més info:

www.assembleadebarcelona.com

Divendres 28 de gener

Concentració de suport a la vaga dels treballadors de l'Auditori

20h davant l'Auditori de Barcelona. C. Lepant 150.

Divendres 28 de gener

Cinefòrum amb el documental

'No s'accepten propines'

19:30h Ateneu Rebel.

C. Font Honrada, 32.

Després de la projecció, debat amb Lourdes Mir i Estefania Saval, directores del documental.

Organitza: Revolta Global-Esquerra Anticapitalista

Dissabte 29 de gener

Segona jornada internacionalista del Casal Independentista de Sants

Aquesta segona jornada estarà dedicada a Galícia i ha estat organitzada conjun-

Cinquè Certamen de contes antiautoritaris

Fins el 15 de febrer

Amb el propòsit de difondre els valors antiautoritaris a través de la imaginació i la creativitat, el col·lectiu llibertari Negres Tempestes convoca, per cinquè any, un certamen de narració de contes amb les bases de participació següents:

Temàtica. Els relats han de promoure els valors anarquistes (denúncia, reflexió, crítica, transformació social, solidaritat...).

Idioma. Només s'acceptaran

relats en català, ja que un dels objectius bàsics d'aquest certamen es promouen l'ús i deixar enrere els complexos. Els relats no seran valorats per l'ortografia, sinó pel fet que compleixin les bases i tinguin una temàtica antiautoritària.

Extensió màxima. Aproximadament, 13.500 caràcters.

Originalitat de l'obra. Els relats hauran de ser creació de l'autor o autora, però no cal que siguin inèdits, tot i que es valorarà com un element positiu, ja que intentem promoure la creativitat.

Termini de lliurement. El termini de presentació dels relats finalitzarà el 15 de febrer de 2011.

Entrega de les obres. Els textos s'enviaran al correu anarcontes@gmail.com. En el cas de no disposar de connexió a Internet, també s'acceptaran contes enviats a: Negres Tempestes, Ateneu Llibertari de Sants. C. Maria Victòria, 10. 08014, Sants-BCN.

Premi. El certamen no pretén potenciar la competitivitat, és per això que el premi serà la publicació de tots els contes enviats que s'ajustin a les bases. Cada participant al certamen rebrà un exemplar d'aquest recull de relats.

Publicació. Negres Tempestes publicarà el llibre resultant en funció de les seves possibilitats. La publicació consistirà en un pròleg, seguit dels relats rebuts que s'ajustin a les bases del certamen i diverses il·lustracions.

Distribució. El llibre serà distribuït pel col·lectiu i per les llibreries o distribuïdores que Negres Tempestes cregui oportú.

Guanys econòmics. Els beneficis resultants que pugui produir la venda del llibre seran reinvertits per les edicions futures de llibres.

Il·lustracions. També es pot col·laborar al projecte de la creació del llibre fent il·lustracions. Els dibuixos es publicaran seguint les mateixes condicions que els contes. Per fer-ho, posa't en contacte amb nosaltres mitjançant el mateix correu.

Drets d'autoria. El llibre serà publicat sota llicència Creative Commons Reconeixement-No comercial-Sense obres derivades 2.5. Per consultar les condicions d'aquesta llicència, es pot visitar: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/1.0/>

Més informació: www.negrestempestes.org

tament amb l'Espai Gallec dels Països Catalans. El programa compta amb les activitats següents:

11:30h Xerrada: *La recuperació de la*

bilharda i el bèlit

12h Partit de bèlit: Països Catalans vs Galiza. I obert de bilharda.

14h Dinar gallec: brou gallec, empana-

des i filloas.

15:30h Projecció de la pel·lícula *CCCV*, presentada pel seu director, Ramiro Lledo. Es tracta d'una pel·lícula documental sobre les lluites de la transició a Galícia.

17:30h Pausa per anar a la manifestació de suport al CSO Can Vies.

19:30h Taula rodona: *Galícia ahir i avui* amb Antom Árias Curto, Lorena Souto, Mario Regueira, David Vázquez, Antia Rodríguez.

22h Queimada i repichoca (jam session galaica).

Tots els actes (excepte el partit de bèlit que es farà al Parc de l'Espanya Industrial) es duran a terme al Casal Independentista de Sants Jaume Compte, C. Muntadas 24, baixos.

Més info: www.cis-jaumeconte.org

Dissabte 29 de Gener

Assemblea de barri al Poble Sec

17h Cooperativa El carretó.

C. Mare de Déu del Remei, 4.

Dissabte 29 de Gener

Glosades dins la setmana dels

Foguerons de Sant Antoni a Gràcia

21:30h a les places del Diamant, la Virreina i el Nord i als carrers Verdi del mig, Joan Blanques, Torres, Tordera i Llibertat del barri de Gràcia.

Encesa dels foguerons i inici de la revetlla amb les ximbombes, els cantadors i glosada amb les VOPB (Viles ocupades el Pla de Barcelona), la glosa musicada amb Mateu Xurí, Pere i Manel Martorell i d'altres.

Més info: www.albopas.cat

Organitza: Associació Cultural Albopàs

Diumenge 30 de gener

Mercat d'intercanvi a Sant Martí

De 10 a 15h al passatge Caminal, 13.

Més info: caminal13@gmail.com

Organitza: Taller Ulls Blaus

Diumenge 30 de gener

Bicicletada per Haití

11h Concentració davant el Palau Robert, Còrsega amb Diagonal. Sortida a les 11:30h per arribar al mateix punt a les 12:30h i participar de l'obra de teatre

> CANVIAR • COMPARTIR • PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Menorca: **mercat d'intercanvi a la plaça Roser de Ciutadella** cada darrer dissabte de mes, d'11 a 14h. Vine i participa-hi! Contacte: Col·lectiu Rissaga, rissaga@moviment.info

La DIRECTA necessitem una persona que ens ajudi portant exemplars als punts de venda del campus de la UB-Diagonal cada dimecres. A canvi oferim una subscripció anual gratuïta. Contacte:

distribucio@setmanaridirecta.info - 661 493 117 - 935 270 982

Ca l'Hortiga: busquem **persones que desitgin implicar-se en un projecte agroecològic** a la zona de Reus. Contacte: Gessamí, percistella@gmail.com

Solidaritat amb les persones encausades per la vaga general del 29-S. Compte de suport econòmic: 3025 0001 19 1433444620 (Caixa

d'Enginyers). Contacte: suport29.info

Si vols la teva DIRECTA gratis, vine a ajudar-nos a ensobrar Directes els dimecres a les 9h al carrer Radas núm. 27 de Barcelona fins a les 11h (mínim) i serà teva!

Canvi impressora Epson Stylus DX4450 per estrenar per alguna cosa que m'interessi. Barcelona. Contacte: Gustavo, 935 461 736.

> EL TEMPS

DIJOUS 27

Les pluges avançaran des del País Valencià i arribaran a Catalunya durant la tarda. Cota de neu als 500 metres.

DIVENDRES 28

Pluges intenses a la costa, però nevada intensa a les comarques del Ripollès, la Garrotxa, Osona i la Selva.

DISSABTE 29

Encara cauran ruixats, amb cota de neu propera als 300 metres. Temperatures molt fredes.

DIUMENGE 30

Les glaçades afectaran altre cop moltes comarques, algunes volves de neu disperses.

DILLUNS 31

El fred s'imposarà, els núvols seran més dispersos i les glaçades tornaran a ser molt fortes a l'interior.

DIMARTS 1

Estabilització del temps. Les boires prendran protagonisme al pla de Lleida. Encara cauran ruixats a Alacant i Eivissa.

al carrer *Pas a pas cap a la pau*.
Organitza: Campanya Haití, un terratrèmol que dura segles

Diumenge 30 de gener
Concert amb Pediculosis
21h CSO Blokes Fantasma.
Avinguda Coll de Portell, 59 bis.
Després de l'actuació de Pediculosis (pimpampunk, música tranki) hi haurà sopar vegà. Els beneficis d'aquestes activitats aniran destinats al peculi de tres persones preses.

Dimarts 1 de febrer
Presentació del llibre:
'La CNT en pic, fundación y consolidación anarcosindicalista(1919-1931)'
19:30h C. Joaquín Costa, 34.
Intervencions a càrrec de l'autor del llibre Carles Sanz i dels editors d'Edicions Anomia. Debat posterior i valoració dels actes i l'experiència conjunta del centenari de la CNT.
Organitza: Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes i Sindicat d'activitats diverses de CNT-Barcelona

Dimarts 1 de febrer
Taula rodona: 'La cobertura informativa de l'emergència. Quina imatge hem donat del poble haitià?'
19h al Palau Robert de Barcelona, passeig de Gràcia, 107. Hi intervindran Eduard Sanjuán i Montse Santolino.
Organitza: Campanya Haití, un terratrèmol que dura segles

Divendres 4 de febrer
Taula rodona:
Com cura la psicoanàlisi?
20h Sala d'Actes del Col·legi Oficial de Psicòlegs de Catalunya. C. Rocafort, 129.
Entrada lliure. Hi intervindran Manuel Baldiz, Laura Kait, Joseph Knobel, Rosa Royo, Daniela Aparicio.
Organitza: Espai Freud

Dissabte 5 de febrer
Assemblea de Barcelona
Assemblea general oberta, a les 17h al barri de Sant Antoni: avinguda Mistral amb carrer Calàbria.
Més info:

Curs d'història dels Països Catalans

CASTELLÓ DE LA PLANA,
Febrer i març

L'Esquerra Independentista de la Plana i Acció Cultural del País Valencià organitzen el Curs d'història dels Països Catalans. Les sessions del curs se celebraran cada dissabte a les 11h al Casal Jaume I de Castelló de la Plana (C. Mare de Déu de la Balma, 1) des del dia 12 de febrer fins al 12 de març.
Les classes seran impartides per l'historiador Antoni Royo i el curs constarà de cinc sessions que expliquen el context històric català des dels inicis fins a l'actualitat.

Barcelona CONFIDENTIAL

BARCELONA, 28 de gener

L'Ateneu Popular de 9 Barris acollirà, el divendres 28, una taula rodona sobre els diferents casos de corrupció ocorreguts aquests últims mesos a la ciutat de Barcelona. L'acte, organitzat conjuntament per l'Ateneu de 9B i el setmanari DIRECTA, comptarà amb la participació de l'advocat Jaume Asens, els periodistes de la DIRECTA Jesús Rodríguez i David Fernández (portaveu, també, de la plataforma Acusació Popular Cas Millet) i de Xavi Artal, dinamitzador actiu de l'Ateneu de 9B i antic membre de la revista *Illacrua*.
Sense cap ànim de llevar ferro a l'assumpte de la corrupció, però amb moltes ganes de servir-se de la ironia, la xerrada-debat s'ha concebut com una sessió de jazz improvisada, durant la qual -com si es tractés d'un Quartet instrumental- els quatre participants modularan sobre les intrigues, les misèries, els abusos i les conseqüències socials i polítiques d'un tema tan truculent. La vetllada -que promet força- començarà a les 20h a la seu de l'Ateneu, al carrer Portlligat, 11-15 (Metro Trinitat Nova o Roquetes).

www.assembleadebarcelona.com
Convoca: Assemblea de Barcelona

EL PRAT DE LLOBREGAT

Dissabte 29 de gener
Presentació de l'Assemblea de Joves del Prat
La jornada de presentació se celebrarà a la Font del Gall i començarà a les 18:30h amb una xocolatada popular, de la mà dels companys i companyes de l'esplai St. Pere i St. Pau. Després, a les 19h, hi haurà micròfon obert de poemes. Totes i tots els que vulgueu llegir algun poema, vostre o no, podreu pujar i recitar-nos-el. Finalment, a les 20h, la Cris Caparrós ens farà un petit concert.

GIRONA

Dissabte 29 de gener
Jornada d'artesanía al CSO Kan Kolmo

Serà una jornada per recuperar la tradició i una manera de lluitar contra l'industrialisme. Hi haurà tallers de cervesa artesana, wiski, pa casolà, forja, enquadernació i molt més. CSO Kan Kolmo, C. Carme, 41. Més info: kankol-motxirona.blogspot.com

GÓSOL

II Festival Esquimal
Dies 28 i 29 de gener
Festival a l'alberg de muntanya Molí de Gósol. Menjars populars, caminades hivernals, jocs cooperatius i concert amb Esguard de Nit + Albaraka Reggae + Dj Marger. Més info: www.molidegosol.com

OLOT

Divendres 28 de gener
Concertació contra les retallades de les pensions

19h davant de Sant Esteve
Convoca: ANEGx, APG, CNT, Esquerra, Greda, Maulets

LLEIDA

Dijous 27 de gener
Accions de la vaga general
13h Bicicletada. Punt de sortida: rectorat de la UdL
14h Lllangonissada popular
18h Manifestació a l'avinguda Catalunya amb Lluís Companys
Convoca: Assemblea de Col·lectius de Ponent pel Repartiment del Treball i la Riquesa

Divendres 4 de febrer
Concert: Segismundo toxicòmano + Kóliko + Pezkillando
23h. Cotton Club.
Crta. Vall d'Aran, km. 0'7

MARORELL

Diumenge 30 de gener
Concertació contra la destrucció del riu Anoia
12h Pont sobre el riu Anoia
Convoca: Martorell Viu

TARRAGONA

Dijous 27 de gener
Manifestació: Aturem les retallades de les pensions
19h Plaça Imperial Tarraco
Convoca: Coordinadora Repartim el Treball i la Riquesa

Divendres 28 de gener
Xerrades: 'El nacionalisme de Bakunin' i 'Cels Gomis, cultura popular i cultura obrera'
19h a l'Ateneu Popular l'Espina. Baixada de les Peixateries, 21. Després de la xerrada, sopar a l'Ateneu llibertari Alomà. C. Misser Sitges, 11.
La xerrada sobre Bakunin és a càrrec d'Emili Cortavitarte i la de Cels Gomis a càrrec de Salvador Palomar. Xerrades del cicle *Tramuntana, jornades sobre anarquisme i alliberament nacional*.
Organitza: Col·lectiu Capdetrons

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA, 29 de Gener
Manifestació contra el desallotjament del CSA Can Vies

17:30h Plaça de Sants

Més informació:
www.canvies.barrisants.org

. L'ENTREVISTA

Filiberto Bravo PRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE CIUTAT MERIDIANA

“M’havia quedat als llimbs: no era català i tampoc no era extremeny”

Filiberto Bravo es defineix com un “ciutadà del món”. Va néixer a Extremadura, però, amb poc més de catorze anys, va agafar un autobús que el va portar a Barcelona, on la seva família s’havia traslladat uns anys abans a la recerca de feina. Després d’uns primers anys a Santa Coloma de Gramenet, es va instal·lar a Ciutat Meridiana, on ha viscut durant gairebé cinc dècades. Actualment, presideix l’associació veïnal del barri, un indret que, massa sovint, ha estat oblidat per les administracions i que, tant abans com ara, ha estat refugi de gent migrada.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Quina és la teva història abans d’arribar a Catalunya?

Jo vaig néixer a Almoharín, un poblet de Càceres, però pràcticament no el vaig arribar ni a conèixer perquè, quan tenia divuit mesos, els meus pares van haver de marxar. Ja llavors, començaven les migracions a Mèrida, que era la capital d’Extremadura. La meua il·lusió era estudiar, tot i que en aquells moments era molt difícil. Vaig aconseguir-ho, a través d’internar-me en una casa d’auxili social d’allà. Vaig començar el batxillerat. Però, allà, la feina era cada cop més escassa i, com que el meu germà havia vingut a Catalunya i li anava bé i cada cop hi havia més coneguts i amics que s’hi traslladaven, el meu pare i la meua germana van decidir venir. Al cap d’un temps, van aconseguir un habitatge i, llavors, també van portar el meu germà petit. Jo estava il·lusionat amb els estudis, però, com s’acostuma a dir, als pobres, gairebé només ens queda treballar. Quan encara no havia complert els quinze anys, em van empaquetar cap a Barcelona en un autobús.

Com era la societat que et va acollir?

Va ser un xoc gran perquè jo estava acostumat a la vida al poble... El meu pare em va dir que seguís estudiant, però, és clar, calia treballar i ho vaig fer. En canvi, l’acollida al barri va ser bona perquè, llavors, a Santa Coloma, tots érem nous, de l’Extremadura, Andalusia, Galícia... i, per tant, de seguida vaig aconseguir amistats perquè teníem algunes similituds. La qüestió de la feina va ser més difícil perquè,

ANNA MURILLO

allà, vaig topar amb gent d’aquí que, com avui, tenen reaccions adverses contra els de fora.

Així doncs, s’establen llaços de solidaritat entre la gent que arriba?

Sí. Un exemple eren les cases. A Santa Coloma, es construïen més pisos, però, aquí, a Torre Baró, la gent arribava i es quedava amb un petit terreny. Anava preparant el material i, llavors, quan ja ho tenia tot a punt, una nit, quedava amb tots els veïns i l’ajudaven a aixecar la casa. Al matí, calia que ja estigués pintada, amb sostre i algun moble, perquè no vinguessin a tirar-te-la. Tot i així, en alguna ocasió les van enderrocar. Però sí, hi havia una solidaritat que avui és una mica difícil de trobar a la ciutat.

Què et va generar el fet d’haver de marxar?

Me’n vaig adonar tard. Als divuit anys, vaig tornar per primera vegada a Extremadura i em vaig adonar que m’havia quedat -com aquell qui diu- als llimbs perquè no era català

i ja no era extremeny. Allà, era un estranger i, aquí, un immigrant. Et comences a sentir una mica malament, però no arribes a entendre el perquè d’aquests sentiments. Avui, que dic que em sento ciutadà del món, encara conservo quelcom en el meu interior d’aquella terra on vaig néixer. I a la vegada, avui, la cultura catalana també és meua.

Quines eren les principals reticències de la població autòctona cap a la gent nouvinguda?

El més comú era que ens diguessin que veníem a robar-los el menjar, tot i que realment nosaltres no ho enteníem així. La gent que veníem sempre teníem les feines més precàries i hi havia molta necessitat de mà d’obra llavors. Però la paraula *charnego* se sentia molt. Et feia mal perquè, en realitat, els que veníem no pensàvem aquests tòpics de Catalunya.

Quan et vas instal·lar a Ciutat Meridiana?

Jo ja venia al barri des que tenia divuit anys -fins i tot vaig participar

a la caça de rates-, però m’hi vaig instal·lar l’any 1974, quan hi vaig llogar un pis. El barri de llavors tenia unes carències bestials. Aquí, hi havia d’haver un cementiri, però la proposta no es va acceptar per les humitats. I llavors hi van posar persones. Es va fer de pressa i corrents, amb la intervenció de personatges com Porcioles o Samaranch, que només buscaven treure’n el màxim profit. Hi havia les humitats, però també coses com canonades del gas de plàstic, que es van haver de canviar... Des de l’associació de veïns, ens vam començar a moure amb les qüestions d’urbanisme. I hi ha hagut moltes mogudes des de llavors.

Quina és la situació actual al barri. Les lluites continuen?

Ara, la cosa està malament, hi ha molt d’atur i hi ha hagut més de 300 desnonaments per hipoteques. A més, la relació entre el districte i l’associació de veïns està trencada perquè ens van posar un comissionat polític, nomenat per l’Hereu, que l’únic que buscava era crear enemistats entre les entitats. Ha fet molt de mal. A part, durant els darrers vuit anys, no s’ha fet res d’allò acordat al Pla d’Actuació Municipal. Hi ha una passivitat bastant gran per part dels veïns, adormits per la verborrea dels polítics, tot i que, si se’ls mobilitza per quelcom puntual, sí que responen.

Ciutat Meridiana està rebent molta gent provinent de la migració de la darrera dècada. Com és la convivència?

Es parla d’un 40% oficial de nous, però, en realitat, n’hi ha més. L’altra part, extraoficialment, probablement hàgim superat el 50%, tot i que ara hagi baixat perquè molts han marxat. No hi ha una acceptació completa dels nous, hi ha por. I això que, al barri, pràcticament el 80% som gent de fora, emigrants que vam venir en un altre moment... Llavors, no s’entén molt aquesta reacció. I fa mal perquè, a més, exigeixen integració a les persones que estan arribant ara. Però, “Integració, on?”, diríem. “Què és la integració en la teua forma de viure, si tu pràcticament no has respectat mai les formes d’aquesta comunitat, d’aquesta nació? I ara vols exigir que els nous respectin la cultura... Quina? -li diria jo- la d’aquí o la que tens tu?”

. LA COLUMNA

Vaga general

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Vaga general per mostrar clarament qui som les úniques imprescindibles. Vaga general perquè és en el piquet, davant les sirenes policials que siguin, que ens reconeixem explotats, perseguides...

Vaga general per sentir l’escalfor de les mirades de qui no es plega als seus atacs, de qui no se sotmet a les seves ordres, de qui no se sent particip del saqueig o del robatori directament.

Vaga general perquè més enllà de l’èxit de convocatòries mediàtiques diverses i de notícies més o menys escrites al ministeri o la conselleria d’Interior, tenim la voluntat de no ser tanta merda com som elles i ells.

Vaga general perquè n’estem farts d’alimentar els seus excessos, de subvencionar les escapades a la cara que ens llencen cada dia i a cada moment que poden.

Vaga general perquè aixecar-se cada dia al matí i gaudir de la vida no és patrimoni dels rics sinó el dret de tothom i totdon.

Vaga general perquè n’estem farts de mentides i de mitges veritats.

Vaga general contra els assassins, les manipuladores i els defensors de la misèria de la majoria.

Vaga general perquè amb qui ens explota no hi tenim res a compartir.

Vaga general perquè no estem de pas i sabem que dels errors d’avui n’aprendrem demà però també tenim clar que un dia o altre els errors no ho seran i els amos tremolaran abans de caure.

Vaga general perquè odiem el racisme, el feixisme i la xenofòbia. I les identifiquem com a sortides a la ràbia pròpia i donades pels poderosos.

Vaga general perquè ens cal molta gimnàstica abans de premer l’accelerador de la història.

Vaga general perquè ja estem farts de teoria i sabem que l’únic revolucionari és allò que fem, mai allò que diem.

Vaga general perquè n’estem farts de ser els escolanets de l’empresa CCOO-UGT.

Vaga general perquè no volem arrossegar-nos demanant almoïna quan siguem vells.

Vaga general perquè la vida no val ni una sola de les mentides amb què ens intoxiquen.

Vaga general perquè pensar en una sola nit en què surti el sol és apropiat-nos a la felicitat i tenir-la alhora.

Banda sonora: *Huelga general*, de La Polla Records.